

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin yol göstericiliğinde, 30 yılın birikimiyle!..

Ekim Devrimi'nin 100. ve komünist hareketimizin 30. yılını önceleyen günlerde toplanan **TKİP 30. Yıl Konferansı**, gündemini kapsamlı bir çalışma içinde ele almış ve başarıyla tamamlamıştır.

Türkiye'de siyasal süreçlere başarılı bir devrimci müdahale, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin gelişimi ölçüsünde olanaklıdır. Devrimci sürecin ilerletilmesi açısından çözücü ve tayin edici halka budur.

PYD önderliğindeki Suriye Kürt hareketi artık ABD emperyalizminin Suriye'deki gelişmeleri kendi çıkar ve hesaplarına göre yönlendirme çabasının parçasıydı. ABD emperyalizmi, PYD ittifakı üzerinden, Suriye'de Fırat'ın neredeyse tüm doğusunu kontrol eder hale gelmiştir.

TKİP 30. Yıl Konferansı gerçekleşti!

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

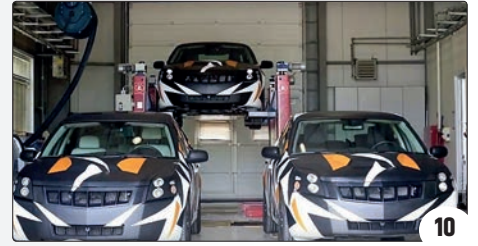
Sayı 2017 / 44
17 Kasım 2017 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

İşçi sınıfı baskıya, sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı çıkış yolu arıyor...

100. yılında Sosyalist Ekim Devrimi işçi sınıfı ve emekçilere yol gösteriyor!

Sermaye devletinin eskimeyen yalanı

Türkiye gibi kapitalist-emperyalist sisteme uşaklık derecesinde bağımlı bir ülkede, "milli üretim" iddialarının seçim materyallerinden öte bir değeri yoktur.

Eğitimde gericilik artarak devam ediyor

Toplumu Ortaçağ karanlığıyla sarmalamaya çalışan AKP iktidarı, dini eğitime ayırdığı bütçeyle de bunun ideolojik temellerini yaratmaya çalışıyor.

Kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde, işte, evde, sokakta kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Sermayenin "yaratıcı" çözümü: Kıyı ötesi bankacılık!

s.9

Asya-Pasifik'te hegemonya kavgası

s.22

İşçi sınıfı baskıya, sömürüye ve kölelik dayatmalarına karşı çıkış yolu arıyor....

100. yılında Sosyalist Ekim Devrimi işçi ve emekçilere yol gösteriyor!

Bugün sınıf içerisinde biriken öfkeyi ve mücadele eğilimini kendi gündelik ve dar sınırlarından çıkararak, başta sermayeye ve onun sınıf içerisinde ajanları olarak hareket eden sendikal bürokrasiye, yine sınıflı denetim altında tutmak için her türlü fiili, yasal ve ideolojik dayanakları oluşturan devlete karşı büyütme bu sorumluluğun ilk sırasında yer alıyor.

Sermayenin gündeme getirdiği çok yönlü sömürü politikaları işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çevirmeye devam ediyor. Yıllardır uygulanan esnek çalışma biçimleri, özelleştirmeler, artan oranlı vergiler, sosyal hakların gaspı, ücretlerin sistemli bir şekilde aşağıya çekilmesi emekçilerin boynundaki sömürü zincirlerini günbegün kalınlaştırıyor.

Tüm bunlara, işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına söz, basın ve örgütlenme hakkının gaspı, grev-eylem yasakları ve direnişlere yönelik estirilene polis-hukuk terörü olarak çıkan faşist baskı politikalarını eklemek gerekiyor.

KRİZ DERİNLEŞTİKÇE SALDIRILAR YOĞUNLAŞIYOR

Elbette yukarıda genel çerçevesi çizilen tablo işçi ve emekçiler açısından yeni değil. Sermaye, söz konusu saldırıları bu topraklarda on yıllardır uyguluyor. Fakat, günümüz Türkiye'sinde giderek derinleşen kriz olgusu emekçileri daha da soluksuz bırakıyor.

Zira, sermaye iktidarı içerisinde debelendiği çok yönlü krizi yönetebilmek adına "Ulusal İstihdam Projesi", "Orta Vadeli Program" vb. stratejiler kapsamında emekçileri hedef alan sosyal-iktisadi saldırıları daha bir kararlılık ve pervasızlıkla gündemine almış durumda. "İstikrar" ve "reform" söylemleri ile kodlanan saldırı furçası, AKP iktidarının çıkardığı torba yasalarla ve KHK aracılığıyla bir bir hayata geçiriliyor.

SERMAYENİN KOLTUK DEĞNEĞİ: SENDİKAL BÜROKRASI

Sermaye iktidarının bu çok yönlü saldırıların önünü açmak ve sorunsuz bir şekilde uygulamak için yıllardır faşist zorbalığı elden bırakmadığı biliniyor. En küçük örgütlenme arayışını ezerek, eylem ve direnişlere azgınca saldırarak ve hükümetler aracılığıyla devreye soktuğu baskıcı yasalarla işçi sınıfını kölelik koşullarına boyun eğdirmek isteyen sermaye iktidarı, tüm bunların yanı sıra sendikal bürokrasiyi de etkin bir şekilde kullanıyor.

İşçi sınıfının tepesine çöreklenmiş

bulunan işçi kahyaları, sermayenin sömürü politikalarını hayata geçirmek ve işçi sınıfını denetim altında tutmak için kullandığı etkin bir aparat işlevi görüyor. Öyle ki, sınıf hareketi üzerinde bir kabuğa dönüşmüş bulunan mevcut sendikal düzen parçalanıp aşılamadığı oranda, sınıf cephesinde gündeme gelen direniş ve mücadeleler yine bürokrasi eliyle kırılıp, geriye çekiliyor.

SINIF HAREKETİNİN DALGA KIRANI: BURJUVA GERİCİLİĞİ

Başta siyasal İslam olmak üzere, her türden burjuva gericiliği ise sınıf hareketinin önündeki bir diğer engeli oluşturuyor. Zira, ister dinsel gericilik olsun, isterse milliyetçi-şovenizm, her türden gerici ideoloji burjuvazinin elinde işçi sınıfını bölmenin, hareketsiz kılarak denetim altında tutmanın önemli bir imkanı olarak değerlendiriliyor.

Son yıllarda yaşanan eylem ve direnişlerden yansıyanlar, burjuva gericiliğinin sınıf ve emekçi kitleler üzerinde ne denli etkili bir güce sahip olduğunu gösterdi. Harekete geçen ve hakları için mücadeleye girişen sınıf bölüklerinin dahi gericiliğin koyu kuşatmasını alt edemediği koşulda kazanım elde etmek bir yana gerisin geri sermayenin denetimi altına girdiğini biliyoruz.

İŞÇİ SINIFI ÇIKIŞ YOLU ARIYOR

Tüm bu ağır koşullara ve çok yönlü kuşatılmaya rağmen işçi sınıfı, kimi mevziler üzerinden hayata geçirdiği eylem ve direnişlerle kendisine çıkış aradığını gösteriyor. Bunun son yıllardaki en güçlü örneği, sınıf mücadelesi tarihinde şimdiden yerini almış bulunan Metal Fırtına oldu. (Ki, bu büyük direnişi diğerlerinden ayıran en temel yönü olarak, öncü-devrimci müdahale ve inisiyatifin direnişteki rolünü akıllardan çıkarmamak gerekiyor. Zira, sendikal ihanete ve ağır sömürü koşullarına karşı büyük bir öfke patlaması olarak başlayan fırtına, bizzat devrimci müdahale ile soluklu ve kararlı bir harekete dönüştü.)

Yakın dönemde yaşanan Şişecam ve madenci direnişleri ise işçi sınıfı içeri-

sinde biriken öfke ve mücadele potansiyelini bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. Fakat, bu eylem ve direnişler aynı zamanda sınıf hareketinin ileriye doğru gelişiminin önündeki yapısal sorunları ve engelleri de döne döne ortaya koydu. Sermayenin ve sendikal bürokrasinin denetimini aşamayan, taban iradesine dayalı bir örgütsel zeminden ve öncü-devrimci müdahaleden yoksun olarak girişilen bu mücadeleler, kısmi kazanımlar yaratsa da toplam sınıf hareketini ileriye taşıyacak sonuçlar doğurmadan geri çekildi.

Tüm bu olgular başta öncü-devrimci işçiler olmak üzere, sınıf mücadelesi içerisinde yer alan devrimci ve ilerici güçlere büyük sorumluluklar yüklüyor. Şöyle ki, bugün sınıf içerisinde biriken öfkeyi ve mücadele eğilimini kendi gündelik ve dar sınırlarından çıkararak, başta sermayeye ve onun sınıf içerisinde ajanları olarak hareket eden sendikal bürokrasiye, yine sınıflı denetim altında tutmak için her türlü fiili, yasal ve ideolojik dayanakları oluşturan devlete karşı büyütme bu sorumluluğun ilk sırasında yer alıyor.

Bunun başarılabilirdiği biri tarihsel, diğeri ise güncel olan iki örnek hem işçi sınıfına hem de onların öncülerine yürünmesi gereken yolu açıkça gösteriyor. İlki, bir çağı kapatıp yeni bir çağ başlatan büyük Sosyalist Ekim Devrimi. Rus işçi sınıfının henüz aşılamayan ve politizasyonunun doruk noktası olan bu tarihsel eylemi, bugünün sınıf mücadelelerine hâlâ daha ışık tutuyor. İşçi sınıfının sermayeden ve onun düzeninden bağımsız olarak, kendi dünya görüşü ekseninde örgütlendiğinde ve devrimci partinin bayrağı altında savaştığında önünde hiçbir engelin duramayacağına bu büyük devrim şahsında bütün bir insanlık tanıklık etti.

Diğeri ve güncel olan örnek ise, geçtiğimiz yıllarda sınıf devrimcilerinin bizzat öncülüğünde gerçekleşen Greif fabrika işgalidir. Türkiye işçi sınıfının ve öncülerinin her şeyden önce bugün sınıf hareketinin önündeki engelleri aşmak için Greif İşgali'nden ve onun yarattığı ölçülerden öğreneceği çok şey var.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/44 * 17 Kasım 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Maden işçisi bu oyunları çok gördü!

Geçtiğimiz günlerde 3 bin maden işçisi kendini yerin 250 metre altına ocağa kilitledi. Çıkartılan Torba Yasa ile özelleştirmelerin, kuralsızlığın, katliamların önü açılmak isteniyordu. Maden işçisi buna izin vermemek için eyleme geçti. 21 saat süren işgal eylemi "kazanımla" sonuçlandı. Peki neydi bu kazanım? Torba Yasa'da ne vardı, nasıl değişti?

TORBA YASA'DA DEĞİŞİKLİK YALANI

Torba Yasa'nın 58. maddesi, "TTK ile TKİ uhdelerinde bulunan maden ruhsat sahalarını işletmeye, işletirmeye, bunları bölerek yeni ruhsat talep etmeye ve bu ruhsatları ihale etmeye yetkilidir" demektedir. Düzenlemeyi "Böylelikle, atıl vaziyetteki sahaların ekonomik, güvenli ve rantabl şekilde değerlendirilmesine olanak sağlanmaktadır. Ayrıca rödovans süreleri kısıtlı olduğundan dolayı iş sağlığı ve güvenliğine yönelik uzun vadeli modernize teknolojiye uygun yatırımlar yapılamamaktadır. Düzenleme ile belirtilen gerekçelere göre uzun vadeli yatırım yapılabilmesinin önü açılmaktadır" ifadeleriyle gerekçelendiriyorlardı.

Gerçekleştirilen eylem bu maddede değişiklik yapılmasını sağladı. Maddeye ek olarak "Ancak Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun halen kendisi tarafından doğrudan işletilen işletme izin alanlarında oluşturulacak ruhsatlar bu madde kapsamında ihale edilemez" denildi. Yani yasa maddesinde esaslı bir değişiklik yapılmadı. Çünkü TTK'nın kendisi tarafından işletilen sadece 5 ocak kaldı. (Armutçuk, Amasra, Üzülmaz, Karadon, Kozlu). Genel Müdürlük'te çalışanlarla beraber TTK'daki toplam işçi sayısı Eylül 2017 itibariyle 7 bin 613'tür. Sene sonunda 1.127 işçinin daha emekli olması bekleniyor. Yani sayı 6 bine düşecek. Önümüzdeki birkaç yıl içinde zaten TTK'ya bağlı işletmelerde ne işçi kalacak ne de açık ocak.

Bu 5 maden dışındaki birçok maden rödovansla işletilmekte. Torba Yasa ile "atıl vaziyetteki sahaların ekonomik, güvenli ve rantabl şekilde değerlendiril-

mesini" yani ranta açılmasını, birilerine peşkeş çekilmesini sağlayacaklar. Bütün bunlar işçinin emeği, canı, kanı pahasına yapılacaktır. Mevcut rödovanslı alanlarda sömürüyü katmerleştirmek için rödovansın kısıtlılığında şikayet etmeleri bunun kanıtıdır.

2017 itibariyle 29'u kamu, 600'ü özel sektör olmak üzere toplam 629 ocak vardır. Yani ocakların çoğu özelleştirilmiş durumdadır. Kamunun işlettiği 29 ocaktan da sadece 5'i TTK'nın kendisi tarafından doğrudan işletilmektedir. Bu veriler yapılan değişikliğin bir göz boyama olduğunu göstermektedir. Yapılan bugün için 7 bin 700 işçiyi (2001 yılı itibariyle 30 bine yakın işçi çalışmaktaydı) ve 5 ocağı kapsayan bir geri adımdır. Birkaç yıl içinde, yapılan değişiklik zaten hiç kimseyi kapsamayacaktır.

PARA CEZASI SALDIRISI

Sermaye devleti madencilerin haklı ve meşru eylemini kanun dışı ilan ederek 994 lira para cezası kesti. Ceza ile ilgili panolara asılan bildiride, Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmeleri Kanunu'nun, "Kanun dışı grev ve lokavt konusu" ile ilgili 70'inci maddesi gerekçe gösterildi. Gelen tepkiler karşısında Genel Maden İşçileri Sendikası ise, ceza kararının "prosedür gereği" olduğunu söyleyerek ma-

dencilere ceza verilmeyeceği yönünde "anlaşma yapıldığını" iddia etti.

Prosedür gereği dahi olsa işçiyeye "yaptığın iş kanun dışıdır" denmektedir. Kesilen para cezası karşısında madenciyeye "sendika ağalarına şükret" mesajı verilmektedir.

MADEN İŞÇİSİ KENDİ GÜCÜNE GÜVENMELİDİR!

Hükümetin sözde değişikliği ve kesilen para cezası, işbirlikçi sendikaların tutumu maden işçisinin kendi gücüne güvenmesi gerektiğini bir kez daha göstermektedir. Kendi gücüne güvenerek 21 saat işgal eylemi gerçekleştiren maden işçisi, gerçek kazanımlar için inisiyatifini eline almalıdır. Bunun için bağımsız taban örgütüllüklerini ve komitelerini kurmalıdır. Yeni saldırılara ve sendika bürokratlarının satışına karşı hazırlıklı olmalıdır.

Beklemek, saldırıya da satışa da zemin hazırlamaktır. Torba Yasa'daki kısmi değişiklikler ve göz boyamalar yetmez. Torba Yasa çöpe gönderilmelidir. Özelleştirme saldırısına karşı maden işçileri eylem hattı oluşturmalıdır. Sağlanan 'anlaşma' geçicidir. Oyalamadır, taktiktir. Hedefleri açıktır; özelleştirmeleri gerçekleştirmek, düşük ücretlerle kölece çalışma koşullarını hayata geçirmek.

Kamuya ait madenler yine de özelleştirilecek

TTK'da çalışan binlerce işçinin eyleminin ardından, madenlerde özelleştirmelerin önünü açacak yasa maddesi 14 Kasım'da meclis genel kurulunda söz verildiği öne sürülen "değişiklik" ile birlikte kabul edildi.

Buna göre, TTK ve TKİ'ye, kendi maden sahalarının ruhsatlarını özel şirketlere ihale etme yetkisi veren maddeye şu ifadeler eklendi: "Ancak Türkiye Taşkömürü Kurumu'nun halen kendisi tarafından doğrudan işletilen işletme izin alanlarında oluşturulacak ruhsatlar bu madde kapsamında ihale edilemez."

TTK VE TKİ'NİN İŞLETMEDİĞİ MADENLERE PEŞKEŞ İZİNİ

Yapılan değişikliğin ardından, kamuya ait maden sahalarının özelleştirilmesinin önü yine de açılmış oldu. Bu değişiklik yalnızca, TTK'nın doğrudan işlettiği madenlerin bu yasa maddesiyle özelleştirilmesine sınır getirmiş oldu. Zira söz konusu yasa maddesinde yapılan sınırlı değişikliğin gerekçesinde de 'madenlerin özelleştirilmemesi' ya da 'kamu tarafından işletilmesi' vurguları yer almadı. Yüzeysel bir şekilde, halihazırda TTK'nın işlettiği bir madenin "üretim yapısının korunması" hedefi dile getirildi. Gerekçede şu ifadeler yer aldı:

"Önerge ile halihazırda TTK tarafından doğrudan işletilen maden alanları kendi uhdesinde kalarak ayrıca ruhsatlandırılıp üretim faaliyetlerine aynı şekilde devam etmesi amaçlanmaktadır. Böylece mevcut üretim yapısının korunması ve istihdamın devamı sağlanmış olacaktır."

Bu ise, sermaye devletinin TTK madenlerini zarar ettirme, çalışma koşullarını kötüleştirme ve sömürüyü artırma, özelleştirmenin önünü açma politikalarının aynen devam edeceğine işaret ediyor.

AKP'den madencilere ret

Torba Yasa'da yer alan maddeyle TTK ve TKİ'ye bağlı madenlerin özelleştirilmesinin gündeme gelmesi, madenciler tarafından tepkiyle karşılanmış, geçtiğimiz günlerde Zonguldak'ta ve Bartın'da

ocaktan çıkmama eylemi yapılmıştı.

AKP'nin madencileri aldatmaya yönelik sözlerinin foyasının ortaya çıkması ise çok uzun sürmedi. Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) madenlerin özel-

leştirilmesi, taşeron sistemi, güvencesiz çalışma gibi maden işçilerinin sorunlarının çözülmesi amacıyla meclise sunduğu araştırma önergesi, AKP'li milletvekillerinin oylarıyla reddedildi.

Kuralsız çalışma kalıcılaşıyor!

Türkiye’de yaşanan ekonomik kriz her geçen gün derinleşip sermaye devleti çıkardığı torba yasalarıyla patronlara teşvikler sunarken, kuralsız çalışmayı da kural haline getiriyor. “Esnek çalışma modeli” söylemini ağızlarından düşürmeyen sermaye sözcüleri bu yönlü uygulamaları ile işçi ve emekçilere daha fazla açlık, yoksulluk ve kölelik koşullarını dayatıyor.

Son olarak çıkan yasada kayıtdışı işçi çalıştıran patronlara cezai indirimler yapıldı. Öncesinde, sigortasız işçi çalıştırdığı tespit edilen patrona devlet tarafından verilen istihdam teşviki bir yıl verilmezken, bu yasayla beraber bir aya indirildi. Kaçak işçi çalıştıran patronlar, bir aylık cezalarını çektikten sonra kalan on bir ayda işçi başına 666 lira prim desteğinden (istihdam teşviki) yararlanıyor. Bu destek bütçeden değil, işçilerin maaşından yapılan kesintilerle oluşan işsizlik fonundan ödeniyor.

Sermaye devleti tarafından patronlara yönelik teşviklerin ardı arkası kesilmezken, yapılan araştırmalardan kayıtdışı çalışmanın ne boyuta geldiğini görebiliyoruz. Geçtiğimiz günlerde Genel-İş

Sendikası Araştırma Dairesi tarafından hazırlanan Kayıtdışı İstihdam Raporu yayınlandı. Kasım 2017 tarihli raporda, çalışan her 10 kişiden 4’ünün kayıt dışı olduğu belirtilerek “2014 yılında 9 milyon 69 bin olan kayıt dışı istihdam, 2016 yılına gelindiğinde 9 milyon 111 bini bulmuştur. 2017 yılı Temmuz ayı verilerinde ise bu sayı 10 milyonu geçmiştir ve toplam istihdamın yüzde 35’ini oluşturmaktadır” ifadeleri yer alıyor.

Böylelikle orman kanunlarının geçerli olduğu sömürü rejimini işçilere dayatan AKP iktidarı patronlara sömürde dikensiz gül bahçesi sunuyor. OHAL’le birlikte kural, sınır tanımayan AKP, kapitalist sistemin yapısal krizini bu şekilde yönetmeye çalışıyor. Sömürü politikaları ile patronlar kazançlarını ikiye katlarken işçiler atomize edilerek örgütlenmesinin önüne geçiliyor.

İKTİDAR SOSYAL HOŞNUTSUZLUKTAN TEDİRGİN!

Hemen hemen her gün yayınlanan KHK’larla işçilerin var olan haklarına göz diken, kayıtdışı çalışmayı resmileştiremeye çalışan, bu nedenle de iş cinayetleri-

nin artmasına neden olan sermaye devleti işçilerin öfkesinden de bir o kadar korkuyor. İşçilere OHAL sopasını göstererek kendi korkusunu gizlemeye çalışan sermaye devleti mücadeleye girişen işçilerin üzerine polislerini salıyor. Kendi korkularını işçileri korkutarak örtmeye çalışıyor.

Fakat, dipten gelen dalgayı durduramayacaklarının farkındalar. O nedenle yalan ve demagojilere başvuruyorlar. İşçiler çalıştığı iş yerinde, yaşadığı evde, bindiği otobüste, sokakta, kısacası yaşamın her alanında öfke kusuyor. İşçilerin içinde bulunduğu hoşnutsuzluk örgütsüz ve dağınık olduğu için bugün bu saldırıları püskürtecek bir mücadeleye evrilemiyor.

SÖMÜRÜ POLİTİKALARINA KARŞI ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

Kural tanımayan sömürü sistemine karşı işçi sınıfının tek alternatifi örgütlü mücadeledir. İşçi sınıfını esnek ve güvensiz çalıştıran örgütlenmesinin önüne geçen sermaye sistemine karşı engelleri aşacak örgütlenme ve mücadele hattı oluşturulmalıdır.

Kayıtdışı istihdam ve genç işsizlik arttı

TÜİK Ağustos ayı işsizlik rakamlarını açıkladı. Geçtiğimiz yılın aynı ayına kıyasla işsiz sayısı 89 bin kişi azalırken, işsizlik oranı da 0,7 puanlık düşüşle yüzde 10,6 oldu.

İş gücüne katılma oranı 1,1 puanlık artışla yüzde 53,7, istihdam oranı da 1,3 puanlık artışla yüzde 48 olarak gerçekleşti.

Önceki dönem ile kıyasla istihdam edilenler içerisinde tarım ve sanayinin payları sırasıyla 0,3 ve 0,2 puan azalırken inşaat sektörünün payı 0,5 puan arttı. İstihdamda sektörlerin payları; tarımın yüzde 20,7, sanayinin 18,9, inşaatın yüzde 7,9, hizmetlerin yüzde 52,6 olarak sıralandı.

İş gücüne ve istihdama katılma oranındaki artışlarla birlikte işsizlik oranlarında düşüşler göze çarparsa da, kayıtdışı çalışma ve genç işsizlikteki artışlar dikkat çekti.

Kayıtdışı çalışanların oranı, geçtiğimiz yılın aynı ayına kıyasla 0,5 puanlık artışla yüzde 35,1 olarak gerçekleşti.

15-24 yaşta işsizlik oranı ise 0,7 puan artışla yüzde 20,6’ya çıktı.

“OHAL’in zararları” anketi

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, OHAL’in zararlarına ilişkin anket çalışması başlattı. Ankette “OHAL gerekli miydi?”, “OHAL koşullarından kaynaklanan bir mağduriyet yaşadınız mı?” gibi sorular yer alıyor.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından anket çalışmasına ilişkin yapılan açıklamada, Türkiye’de periyodik olarak yaşanan darbelerin demokrasinin önünde bir engel olduğu ifade edilerek, 15 Temmuz’un ardından da “Kalıcı OHAL-KHK-Darbe Düzeni” yaşandığı belirtildi.

OHAL sürecinde yüz binin üzerinde kamu çalışanının ihraç edildiği, belediyelere kayyım atandığı ifade edilen açıklamada, işsizlik ve enflasyonun da çift haneli rakamlarla gerçekleştiğine dikkat çekildi. Eğitimin gerileştirildiği, grevlerin yasaklandığı, yoksulluk ve eşitsizliğin derinleştiğine değinilen açıklamada “Bu araştırma kapsamında OHAL sürecinde yaşanan maddi ve manevi zararlara dair veriler derlenecektir” denildi.

“Statü değil taşeron koşulsuz kadro!”

Sermaye devletinin “taşeronu kaldıraçız” yalanıyla “özel sözleşmeli personel” adı altında hayata geçirmeye çalıştığı düzenleme, Deriteks İstanbul Avrupa Yakası Temsilciliği ve Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şubesi tarafından 9 Kasım’da Bakırköy’de yapılan eylemle protesto edildi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı’nda toplanan işçiler, “Statü değil taşeron koşulsuz kadro!” yazılı ozalit açarak eylemle-

rine başladı. Eylemde ilk olarak Deriteks İstanbul Avrupa Yakası Temsilcisi Veysel Arslan konuştu. Arslan, siyasal iktidarın özelleştirme ve taşeronlaşım ile işçi sınıfı ve emekçilere kölelik dayattığının altını çizdi. “Taşeronu kaldıraçız” yalanlarıyla beraber taşeronlaşmanın daha fazla arttırıldığını belirten Arslan, taşeronlaşmanın artışıyla iş cinayetlerinin de arttığını söyledi.

Arslan’ın ardından Tüm Bel Sen adı-

na yapılan destek konuşmasından sonra Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Erol Özdemir basın metnini okudu. İş cinayetlerinin OHAL sonrası daha da arttığını belirten Özdemir, maden işçilerinin eylemini anlattı.

Özdemir konuşmasını “Özelleştirmeler durdurulsun, rödovans yasaklansın, taşeron yasaklansın, statü değil-kadro istiyoruz, madenler kamulaştırılsın” vurgusuyla noktaladı.

MİB MYK Kasım 2017 Toplantısı

Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütme Kurulu olarak geçtiğimiz günlerde Kasım ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Son dönem yaşanan siyasal gelişmelerden, sınıfta yaşanan hareketli sürece, MESS'le yapılacak olan sözleşmeden, yayın planlamasına kadar birçok konunun tartışıldığı toplantıda, belli değerlendirmeler yapılarak sonuçlar çıkarıldı.

- Emperyalistlerin, yaşadığımız bölgedeki hegemonya savaşı her geçen gün yoğunlaşmakta. Bu durum bölge halklarına daha fazla ölüm ve yıkım getirmekten başka bir sonuç doğurmamaktadır. Suudi Arabistan'daki gelişmeler yakın dönemde artık bölge devletlerinin daha açık çatışmaya gireceklerinin sinyalini vermektedir. Amerikan emperyalistlerinin taşeronluğunu yapan Türkiye ise pastadan daha fazla pay kapabilmek için işçi ve emekçileri haksız bir savaşın içerisine sürüklemekte. Bu savaşın tarafı olmamak için işçi sınıfı, bölge halkları ile kardeşliği geliştirecek bir mücadele hattı içerisine girmelidir. Bu mücadelede "işçilerin birliği halkların kardeşliği" temel şiar olmalıdır.

- Dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandıran sermaye devleti, içeride ise patronlara tam bir sömürü cenneti yaratmak için sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirmeye çalışıyor. Mecliste süren bütçe görüşmeleri yeni yılda yine bütün yükün altına işçi ve emekçilerin sokulacağını göstermektedir. Eğitime, sağlığa ayrılan miktar her geçen yıl azalırken, devletin bütçesi savaşı, rantı, kamusal alanların tasfiyesini finanse ediyor. Ayrıca 2018 yılı bütçesi en ağır vergi yükünü dolaylı vergiler üzerinden işçilere yüklerken, "vatan, millet, Sakarya" edebiyatı üzerinden daha fazla fedakarlık beklediklerini her fırsatta dile getiriyorlar. Sermaye devletinin başındakiler ise son çıkan Malta belgeleri de göstermiştir ki servetlerine servet katmak için ve vergiden kaçmak için yurtdışında paravan şirketler kurmuşlardır. Bu çürümüş/koşmuş düzen bize kaba bir sömürü ve kölelik dayatmaktadır. MİB MYK olarak bu sömürü ve kölelik zincirini kırmak için tüm işçi sınıfını ortak mücadeleye çağırıyoruz.

- Türkiye'de her geçen gün artan ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı işçiler önemli eylem süreçlerine girişiyorlar. Mücadele anlık öfkelerle gelişiyor, fiili eylemliliklere dönüşüyor ama bir noktadan sonra mücadele daha ileriye taşınmıyor. İşten atılan Şişecam işçilerinin, 3 yıllık sözleşmeye hayır diyen Klüh

Metal işçisinin kendi gücüne ve birliğine yaslanmaktan başka çıkar yolu yoktur. Fabrikalarda komitelerini kurmalı ve fabrikalar arası kurullarını oluşturmalıdır. MESS'in oynadığı oyuna gelmemeli, yeni gelen zamlar ve vergiler göz önüne alınmalı ve taslaklardan bir kuruluş aşağısı kabul edilmemelidir.

işçilerinin ve özelleştirmeye karşı kendini yerin altına kilitleyen maden işçilerinin süreçleri son yaşadığımız örneklerdir. Anamlı direnişler ve eylemler gerçekleştiren işçiler süreci ya sendikal bürokrasiye teslim etti ya da hakkı olanı sonuna kadar istemek yerine verilene razı olarak eylemi bitirdi. Sermaye eyleme çıkan işçilere karşı ilk etapta sessiz kalarak bekliyor, sonradan sendikal ağalarla, baskı ile zorbalıkla işçilere geri adım attırıyor. Bu cenderenin içerisinden çıkamayan işçilerin artık kendine yeni bir yol bulmaktan başka çaresi yoktur. Eğer ki mücadelede yeni bir anlayış geliştirilemezse, kaybedilen haklar geri alınamaz ve işçi sınıfının elindeki son hak kırıntıları da alınır. Bu cendereden tek çıkış yolu "sınıfa karşı sınıf" tutumunu takınan, kendine "fiili meşru mücadele" hattını seçen bağımsız, birleşik bir mücadeleden geçmektedir. MİB MYK olarak tüm öncü işçilere çağrımızdır! Bu bakışın oluşturulması için bir an önce adım atılmalıdır. İşçi sınıfının tabandan birliğini sağlayacak, fabrikalar arası kurullar ile tüm iş kolları arası dayanışmayı güçlendirecek ortak mücadele zeminleri geliştirmek zorundadır. Sermayenin topyekün gerçekleşen saldırılarına, ancak topyekün karşılık verilebilir.

- MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci devam ediyor. 5. oturumlar gerçekleşti. Metal Fırtına sonrası yapılan ilk sözleşme olmasından dolayı metal işçilerinin beklentileri geçmiş dönemlere göre daha fazla ama görüntüye bakılırsa MESS'in tutumu önceki dönemlerden

pek farklı değil. MESS sürecin başından beri sistemli ve planlı hareket ediyor. İlk olarak fabrikalarda işçi kıyımları gerçekleştiren MESS, diğer işçilerde işsizlik korkusu yaratmaya çalışmaktadır. MESS var olan çalışma koşullarının daha da ağırlaştırılmasını her fırsatta dile getirmektedir. Diğer rakipleriyle rekabet edebilmek yalanını öne süren MESS "Çin çalışma rejimini" dillendirmektedir. Ayrıca ücretlerin daha aşağı çekilmesini ve 3 yıllık sözleşmeyi dayatmaktadır. Kriz edebiyatı yapmaya başlayan metal patronları metal işçisinin beklentilerini düşürmeye çalışarak bilindik oyununu sergilemeye başlamıştır.

İşbirlikçi çete Türk Metal, sürecin başındaki söylemlerini artık bir kenara atmış gözüküyor. OHAL'i bahane eden, ülkenin şartlarını ve dönemin kötülüğünden bahseden Türk Metal, metal işçisini imzalamak istediği satış sözleşmesine ikna etmek istiyor.

Birleşik Metal-İş ise Türk Metal'leşme yolunda hızlı adımlarla ilerlemektedir. Farklı bir taslak çıkarma iradesi bile sergileyemeyen Birleşik Metal-İş ağaları kendilerine muhalif olan herkesi sendikadan tasfiyeye girişmişlerdir. Daha önceki dönemlerde söylemleriyle Türk Metal'den daha ileri bir görüntü vermeye çalışan Birleşik Metal-İş bu dönem tam bir sessizliğe bürünmüştür. Bu tavırla baştan teslimiyeti kabul etmiştir.

Metal işçisi yeni bir satış sözleşmesinin imzalanmasını istemiyorsa, kendi gücüne ve birliğine yaslanmaktan başka

çıkış yolu yoktur. Fabrikalarda komitelerini kurmalı ve fabrikalar arası kurullarını oluşturmalıdır. MESS'in oynadığı oyuna gelmemeli, yeni gelen zamlar ve vergiler göz önüne alınmalı ve taslaklardan bir kuruluş aşağısı kabul edilmemelidir. Olası bir eylemli sürece şimdiden hazırlanmalı ve önündeki en büyük engel olan OHAL'in kaldırılmasını temel talepleri arasına almalıdır.

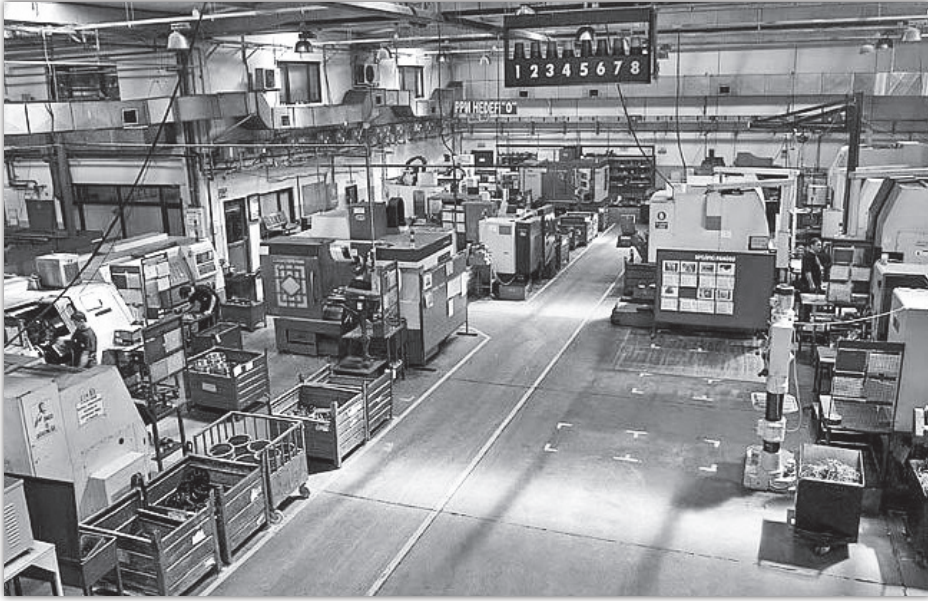
MESS-AKP-Türk Metal şer üçlüsünü yıkmanın tek koşulu tabandan birliklerini kurmaktan geçmektedir. MİB MYK olarak metal işçilerini satışa izin vermemeye kendi bağımsız komiteleri ile süreci kendi ellerine almaya davet ediyoruz. Yoksa kaybeden sadece metal işçisi değil tüm işçi sınıfı olacaktır.

- MİB MYK olarak yayınlarımızın daha nitelikli çıkması için belli tartışmalar yürütmüş ve yapılan somut planlamalarla güvenceye almış bulunmaktayız. Ayrıca yayınların daha güçlü çıkması ancak metal işçilerinin daha fazla katkısını alarak gerçekleşebilir. Bu yüzden tüm metal işçilerinden yayınlarımıza katkılarını beklemekteyiz.

Örgütlü işçi sınıfının eşsiz eseri olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılındayız. 100 yıldır halen aşılmayı bekleyen devrim sömürü ve kölelik düzenindeki tüm işçi sınıfına gerçek kurtuluşun yolunu göstermeye devam ediyor.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZ YÜRÜTME KURULU**

Ferro Döküm'de hakkını arayan işçiler işten atıldı

MESS ile Türk Metal arasında 5. görüşme

MESS ile Türk Metal arasında süren TİS görüşmelerinde 5. oturum 13 Kasım'da gerçekleştirildi. Görüşmede sadece "Madde 56 Temizlik Malzemesi ile Madde 77 Ödemeler" Türk Metal'in önerdiği şekilde kabul edilirken MESS ise gerçek taleplerini açığa vurmaya başladı.

MESS; telafi çalışması, deneme süresi, ikramiye gibi konularda yeni saldırıları sözleşmeye yazdırmak için 'tekliflerini' sundu.

MESS'in Çalışma Süreleri ve İşin Düzenlenmesi başlıklı 25. Madde ile ilgili "denkleştirme ve telafi çalışması"; ikramiyeler ile ilgili 40. Madde altında "fiili çalışma süresiyle orantılı ikramiye ödemesi"; 62. Madde olarak yer alan Deneme Süresi'nin 4 aya çıkarılması ve İç Yönetmelikte "şekil ve içerikle" ilgili dayatmalarda bulunduğu maddelerde anlaşma olmazken bu maddeler sonraki görüşmelere ertelendi.

Ayrıca; Madde 30-Ulusal Bayram ve Genel Tatiller, Madde 60-İşin Yapılış Süresinin İlk kez Belirlenmesi veya Değiştirilmesi, Madde 76-Müteferrik Hükümler, Ek Madde 3, Ek Madde 9 ve Ek Madde 12 anlaşılmasız ve sonraki görüşmelere bırakılan maddeler oldu.

Bir sonraki görüşme ise 1 Aralık günü saat 10.00'da İstanbul'da yapılacaktır.

Gebze-İstanbul yolu üzerindeki Ferro Döküm fabrikasında patron işten atma saldırısını devreye soktu. Ağır çalışma koşulları nedeniyle erken emeklilik hakkından yararlanmak için SGK'ya başvuran işçiler işten çıkarılmaya başlandı. Geçtiğimiz hafta başında başlayan saldırıda işten atılan işçilerin sayısı 6'ya yükseldi.

Fabrikadaki ağır çalışma koşullarına karşı dilekçe toplayan taşlama bölümünde 60 kişi, topladıkları dilekçelerle SGK'ya başvurdu. Tozlu, dumanlı, zehirli

gaz gibi ağır koşullarda çalışan işçilere yasa gereği erken emeklilik hakkı tanınıyor. Bu haktan faydalanmak isteyen Ferro Döküm işçileri ise patronun işten atma saldırısıyla karşılaştı.

SGK'ya yapılan başvurunun ardından devreye sokulan işten atma saldırısına karşı Türk Metal çetesi sesini çıkartmıyor. Metal İşçileri Birliği ise, işten atmalara karşı tepkili Ferro Döküm işçilerine birlik olma çağrısı yaptı. Açıklamada, işten atma saldırılarının, yıllardır Ferro Döküm'de yaşanan köleliğin yoğunlaşmış biçimi olduğu ifade edildi. İşten atmaların devam edeceğine değinilen açıklama şu ifadelerle sona erdi: "Ferro Döküm işçisi kardeşlerimiz! Sessiz şikayet edip, sıra beklemeyelim! Bugün yanımızdaki arkadaşımızı işten atanlara sesimizi çıkartmazsak yarın bize de kimse sahip çıkmayacaktır. Sözleşmeden satış çıktığında elimiz kolumuz bağlı olacaktır. Ama birlik olup, karşı çıkarsak hem bu sürecin üstesinden gelir hem de imzalanmak istenen satış sözleşmesine geri adım attırmak için elimiz güçlenir. Biz Metal İşçileri Birliği-MİB olarak her daim yanınızda olacağız. Bizimle irtibata geçin, bu sömürücü asalaklara karşı birlikte mücadeleyi büyütelim!"

MEFA'da saldırı

Ankara Sincan OSB'de kurulu MEFA Endüstri'de işçi kıyımı yaşanıyor. Türk Metal'in fabrikada üyelik çalışması yapmaya başlaması üzerine, 100'ün üzerinde işçi "üretim düştü" bahanesi ile geçtiğimiz hafta işten atıldı. Oysa daha bir ay öncesinde Sincan'da kapı kapı işçi alımı yapılacağına dair el ilanları dağıtılıyordu.

MEFA'da yaşanan hak gaspları daha önce de birçok kez gündeme gelmiş, örgütlenme girişimleri ve işten atma saldırıları yaşanmıştı.

Geçtiğimiz aylarda Sincan İşçi Birliği'nin sosyal medya hesaplarında iş yerinde yaşananlar hakkında çıkan yazılar nedeni ile fabrikada süreklilik taşıyan MEFA patronu, şimdi de yaşanan hak gasplarına karşı çözüm arayışında olan işçileri işten atıyor.

İşçilerin üye olduğu Türk Metal Sendikası'ndan halen konu hakkında bir açıklama yapılmazken, işten atma saldırısını duyuran Sincan İşçi Birliği, yaptığı açıklama ile MEFA işçilerini birliklerini güçlendirmeye ve işten atma saldırısına karşı direnmeye çağırdı.

"Taşeron düzenini yıkacağız!"

SIO Automotive'de kadro istedikleri ve sendikaya üye oldukları için işten atılan güvenlik işçileri 11 Kasım'da Lüleburgaz Kongre Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde konuşan Demir Işık Dahi, senelerdir taşeron işçiliğe mahkum edildiklerini söyleyerek kamuda taşeron işçilerine kadro verileceği iddialarının gündemde olduğuna değindi. Siyasal iktidara seslenen Dahi, "Bizim ve milyonlarca taşeron işçisinin temel talebi ayrımsız, şartsız kadrodur" dedi.

AKP iktidarının "taşeron işçilerine kadro vereceğiz" iddiasıyla sürdürdüğü aldatmacaya dikkat çekilen açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

"AKP iktidarı senelerdir yasalari çignemiş, işçilerin haklarını gasp etmiştir. Muvazaa davası açan işçi sayısı 80 bin kişiye dayanmıştır. Biz biliyoruz ki muvazaalı çalışan sayısı bakanlığın açıkladığından kat kat fazladır. Yasal hakkımız olan kadroyu bir lütuflmuş gibi sunmak, üstelik de 'özel sözleşmeli personel' vb. ne ifade ettiği belirsiz statüleri dayatmak

bir aldatmacadır. Üstelik işçilerin kazanılmış alacaklarını ve davalarını geri çekme şartı da getirilmektedir. Bu durumu kabul etmiyoruz. Ayrımsız şartsız kadro istiyoruz. Milyonlara varan taşeron işçisinin gücünü ortaya koyacağı günler yakındır. Bizler her yerdeyiz. Taşeron düzenini yıkacağız!"

Basın açıklamasında Metal İşçileri Birliği adına söz alan işçi de kölece çalışma koşullarına karşı yan yana gelmeye ve birlik olmaya çağırarak bir konuşma yaptı. Eylem sloganlarla sona erdi.

İstanbul'da kamu emekçilerinin direnişi sürüyor

KHK eliyle hayata geçirilen ihraçlara karşı İstanbul'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda ve Kadıköy Altyol'da eş zamanlı olarak Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri sürdürülen oturma eylemi devam ediyor. Eylemlerde KHK'ların hukuksuzluğunu teşhir eden emekçiler 250'yi aşkın gündür açlık grevlerini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumuna dikkat çekiyor.

11 Kasım günü yapılan eylemlerle direnişin 38. haftası geride kaldı. **Bakırköy**'deki eylemde konuşan direnişçi Muhammed Sevinçtekin zulme karşı direnmenin gerekliliğini vurgulayarak Zonguldak maden işçilerinin direnişini, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevini örnek gösterdi. Sevinçtekin, daha örgütlü, bilinçli, samimi ve birleşik bir mücadeleye ihtiyaç olduğunun altını çizdi. Sevinçtekin, "Evet, mağdurlarız ama ezilenler değiliz. Dimdik ayakta, ayakta olmaya da devam edeceğiz" dedi. Başaracaklarına ve kazanacaklarına inancının tam olduğunu belirten Sevinçtekin, "İnanmak başarmanın yarısı değil, tamamıdır. Biz de inanıyoruz, direniyoruz ve kazanacağız" dedi. **Kadıköy**'deki eylemde de iktidarın saldırıları teşhir edilerek OHAL'in, AKP'nin yeni rejim inşası doğrultusunda kalıcılaştırılmaya çalışıldığına dikkat çekildi ve işlerini geri alana kadar direnecekleri vurgulandı.

13 Kasım günü **Kadıköy**'de yapılan eylemde ihraçların ardından iş güvencesinin de ortadan kaldırıldığına dikkat çekilerek, eğitim ve sağlıkta özelleştirmenin de OHAL ve KHK rejimi altında hız kazandığı söylendi. **Bakırköy**'deki eylemde de, daha sonra tutuklanan, ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın adliyeye çıkarıldığı ifade edilerek "Devrimci avukatlar yargılanamaz" denildi.

15 Kasım günü **Kadıköy**'de gerçekleştirilen açıklamada "Dünden bugüne barışı, hak ve özgürlükleri savunan, çocuklarımız için güzel bir gelecek yaratma çabasında olan, dini-dili-ırkı ne olursa olsun herkesin bir arada kardeşçe yaşamalarını savunan ve bu nedenle işten atılan kamu emekçileriyiz" denildi. **Bakırköy**'deki eylemde de direnişçi kamu emekçilerinden Filiz Soylu konuştu. İşçi ve emekçilere neden ihraç edildiklerini anlatan, kamu emekçilerinin iş güvencesine sahip çıktıklarını, parasız, bilimsel, laik, anadilde nitelikli eğitim istediklerini, sağlıkta özelleştirmeye ve ticarileştirmeye karşı olduklarını belirten Soylu, kamu hizmetlerinin nitelikli ve ulaşılabilir olmasını istediklerini, eşitliği, adaleti ve barışı savunduklarını, en önemlisi de iktidara biat etmediklerini ekledi. Teslimiyeti değil, direnişi seçtiklerini ifade eden Soylu, 39 haftadır sürdürdükleri direnişleri ile dayanışma çağrısı yaptı.

Yüksel Caddesi'ne mobil karakol

Sermaye devleti, açığa alınması sonrasında 9 Kasım 2016'da Nuriye Gülmen'in başlattığı, ihraç edilen diğer emekçilerin de katılımıyla büyüyen Yüksel direnişine yeni saldırılar yöneltmeye devam ediyor.

Direnışçiler Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin 75. gününde gözaltına alınarak tutuklanmalarının ardından Yüksel Caddesi bariyerlerle

kapatılmış, günde iki kez yapılan eylemlere polis saldırıları yaşanmaya başlamıştı.

Son olarak da 14 Kasım günü İnsan Hakları Anıtı'nın olduğu bölgeye mobil karakol kuruldu. Karakol olarak kullanılan araçta jeneratör de bulunuyor. Demir bariyerlerin yanı sıra karakolun yanına zırlı levhalar da yerleştirildiği görüldü.

Yüksel direnişinin birinci yıl dönümü eylemlerle geçti

Nuriye Gülmen'in açığa alınmasına karşı 9 Kasım 2016'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde başlattığı direniş, birinci yıl dönümünde de eylemlerle devam etti. Her gün 13.30 ve 18.00'de yapılan eylemlerin yanı sıra direnişin 366. günü olan **9 Kasım** günü direniş alanı ve çevresinde yapılan eylemlerle Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın talepleri haykırılırken, eylemler polis terörünün hedefi oldu. Sabah saatlerinde Nazan Bozkurt ve Celil Aslan'ın polis bariyerlerini aşarak yaptıkları eylemin ardından İHD tarafından öğlen saatlerinde basın açıklaması gerçekleştirilmek istendi. Her iki eylem de polisin saldırısıyla karşılaşırken eylemlerde gözaltına alınanlar gün içerisinde serbest bira-

kıldı. 13.30 açıklaması için Nazan Bozkurt, Acun Karadağ ve Veli Saçılık'ın da aralarında bulunduğu emekçiler Konur Sokak'ta "İşimizi geri istiyoruz" direnişini sürdürdü. Acun Karadağ, Av. Aytül Kaplan, Veli Saçılık, İlker Işık ve Turgut Türksöy gözaltına alındı. Sonrasında ise saat 15.00'te ihraç edilen emekçiler Alev Şahin ve Mehmet Dersulu, ellerinde dövizlerle, ajitasyon konuşmaları eşliğinde sokakta yürürken polisin saldırısıyla karşılaştı. Akşam 18.00 açıklaması için Konur Sokak'ta toplandı. Sıradaki kitle bir kez daha polis terörünün hedefi oldu. Basın emekçilerine ve çevredekilere de azgınca saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

10 Kasım'da 13.30 eyleminde polis

pankart açılır açılmaz yırtarak saldırıya geçti ve 5 kişi gözaltına alındı. 18.00'de ise Acun Karadağ ve Veli Saçılık'ın da aralarında olduğu 7 kişi gözaltına alındı.

11 Kasım günü yapılan eylemlerde toplam 12 kişi gözaltına alınırken basının görüntü alması da engellenmeye çalışıldı ve gazetecilere GBT yapıldı.

12 Kasım günü 6 kişi gözaltına alınırken **13 Kasım**'da 9 kişi gözaltına alındı. Polis kalkanlarla direnişçilerin önünü kapatarak görüntü alınmasını engellemeye çalıştı.

"EMEKÇİLERİN DİRENiŞİ KAT KAT ARTACAK"

14 Kasım'da 13.30 eyleminde 3 kişi gözaltına alındı. 18.00'deki eylem de

saldıran polis Acun Karadağ, Veli Saçılık ve Erdoğan Canpolat'ın da aralarında olduğu 10 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltında FOSEM'in canlı yayınına konuşan Acun Karadağ "Yüksel direnişi suç değildir yargılanamaz" dedi. Veli Saçılık ise Yüksel'e kurulan mobil karakolun, direnişten duyulan korku nedeniyle oraya konduğunu söyledi. Önceki gün katıldığı Suruç davasına ilişkin de konuşan Saçılık "Savcı İŞİD'in avukatı gibi davranıyor" dedi. Dava için gittiklerinde 300'e yakın kolluk gücü ve zırlı araçla karşılaştıklarını anlatan Saçılık "Mağdur olmak Türkiye'de suç haline gelmiş" dedi. Devrimci avukatların tutuklanmasına değinen Saçılık "Düzene karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Karakollarını kat kat çıksınlar ama ona karşı da kat kat direnen emekçiler karşılarında olacak" dedi.

15 Kasım günü de eylemler sürdü ve 5 kişi gözaltına alındı.

“Savaşa, ranta, talana değil, sağlığa bütçe!”

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul şubeleri, 14 Kasım'da yaptıkları basın toplantısıyla 2018 sağlık bütçesine tepki göstererek taleplerini açıkladı.

SES Şişli Şube'de gerçekleştirilen basın toplantısında açıklamayı SES Şişli Şube Kadın Sekreteri İpek Deniz okudu.

“Geçmiş yılların bütçelerinde olduğu gibi bu yılın bütçesinde de ne yazık ki, halkın sağlık, sosyal güvenlik ve sosyal hizmetler ihtiyacına cevap veremeyeceği görülmektedir” ifadeleriyle başlayan açıklamada, 15 yıllık AKP döneminde emekçilerden toplanan vergilerin giderek artan oranda kamu hizmetleri dışındaki alanlara aktarılması teşhir edildi.

AKP'nin yine sınıfsal tercihini ortaya koyarak 2018 yılı bütçesinde gelir eşitsizliğini körüklediği ve bütçede en ağır yükün dolaylı vergilerle emekçilere kesildiği söylendi.

“10 İSİM ADI ALTINDA ‘KATKI PAYI’ ALINIYOR”

2012 yılından itibaren zorunlu GSS

uygulanması ile sağlıktaki adaletsizliğin arttığına vurgu yapılan açıklamada birçok sorunun yanı sıra çalışanlar ile emeklilerden 10 farklı isimle katılım payları ise şu şekilde sıralandı:

- * İlaç bedeli emekliden yüzde 10, çalışandan yüzde 20
- * Muayene için 6-15 Türk lirası
- * Reçete için 3 Türk Lirası
- * Eşdeğer ilacın en ucuzunun yüzde 10'u
- * İlaç kutusu başına ek 1 Türk lirası
- * Tetkik parası
- * Öncelikli tetkik parası
- * Özel hastane işlemlerinde liste fiyatından % 200'e ulaşan oranlarda ödeme
- * İstisnai hizmetle hastaneye göre değişim otelcilik ücretleri ödemesi
- * Telefonla randevu için 4.5 Türk lirası harcama

ÖZEL HASTANE SAYISI 15 YILDA İKİ KATINA ÇIKTI

Ayrıca 2009'da 245,9 milyon olan hasta başvuru sayısının 2016 yılında 490 milyona ulaştığı belirtilerek 3 dakikada 1

hasta muayene/televizyon sürecine geçildiği ifade edildi.

“Sağlıkta dönüşüm” söylemleri ile sağlığın piyasalaştırılmasının giderek daha da arttırıldığı ve Şehir Hastaneleri ile de özel sektöre kaynak aktarıldığı belirtildi.

Türkiye'de 711 kamu, 560 özel ve 70 üniversite hastanesi olduğu belirtilen açıklamada 2002'de 271 olan özel hastane sayısının 2017'de 560'a çıktığı belirtildi.

Toplam hastaneler içindeki özel sektör payının 2002'de %7,5 iken 2017'de %41,7'ye çıktığı belirtildi.

2018 yılında, Sağlık Bakanlığı ve bağlı kuruluşları için toplam 37 milyar 571 milyon 386 bin TL'lik bir bütçe ayrıldığı; ancak bunun toplam bütçenin ancak %5'ine denk gelmesi teşhir edildi. Savaş için ayrılan bütçenin sağlık bütçesinden 44,6 milyar TL fazla olmasına dikkat çekildi.

Taleplerin sıralandığı basın açıklaması; herkese, nitelikli, ulaşılabilir, eşit, parasız ve anadilinde sağlık hizmeti için mücadeleye edileceği vurgusuyla sona erdi.

Gülmen'in şuuru kapanırsa zorla müdahale edecekler

Sermaye devletinin, haksız yere işini elinden aldığı Nuriye Gülmen'e zorla müdahale çabası, Sağlık Bakanı Ahmet Demircan'ın açıklamalarıyla bir kez daha gözler önüne serildi.

Mecliste sağlık bütçesiyle ilgili görüşmelerini sürdüren Plan ve Bütçe Komisyonu'nda konuşan Demircan, açlık grevi 252. günündeki Gülmen'e zorla müdahale için şuurunun kapanmasını beklediklerini ifade etti.

Demircan, “5 uzman doktordan oluşan heyet”in her gün Gülmen'le görüştüğünü söyleyerek tetikte beklediklerini dile getirdi. Gülmen'in hiçbir müdahaleyi kabul etmediğini söyleyen Demircan, zorla müdahale çabalarını şu ifadelerle gözler önüne serdi:

“Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararına göre, şuuru açık olduğu süreçte ne tetkik yapabilmek için kan alabiliyoruz ne de bir tedavi için girişimde bulunabiliyoruz. Şuuru açık hastanın, kendisiyle her gün görüşüyoruz, izin verirse, sağlığının son durumunu gözleme dışında, bir hekim grubu ancak müsaadeyle buna bakabiliyor. Yoksa gelip ne kilosunu tartabilirsiniz... Bizim yapacak bir şeyimiz yok. Ancak şuur kapanması olursa bize yasalar izin veriyor ve müdahale hakkını kullanıyoruz.”

Selçuk Kozağaçlı tutuklandı

KHK saldırısı ile kapatılan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı, 4 günlük gözaltının ardından 11 Kasım akşamı tutuklandı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında tutulan Kozağaçlı, savcılık ifadesinin ardından “örgüt üyeliği” gerekçesiyle tutuklanması istemiyle mahkemeye sevk edildi.

Duruşmanın görüldüğü Nöbetçi 10. Sulh Ceza Hakimliği'nin önü bariyerler ve özel güvenliklerle kapatılırken avukatlar duruma tepki gösterdi. “Savunma hakkı engellenemez!”, “ÇHD susmadı susmayacak!” sloganlarını haykıran avukatlar bariyerleri aşarak duruşma salonunun önüne geçti.

Kozağaçlı çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklandı.

Nuriye Gülmen: Bedenlerimiz inceldikçe, bilincimiz keskinleşti!

KHK ile ihraç edilmesinin ardından başladığı direnişi sürdüren kamu emekçisi Nuriye Gülmen, Semih Özakça'yla birlikte başlattıkları açlık grevi devam ediyor. Tutukluluğu kapsamında Numune Hastanesi'nde zorla tutulan Gülmen, Yüksel direnişinin 1. yılını doldurması vesilesiyle mektup gönderdi.

Yüksel Caddesi'nde süren direnişi selamlayan Gülmen, “Açlığımız büyüdükçe ‘biz’ büyüdük. Bedenlerimiz inceldikçe, bilincimiz ve zihnimiz keskinleşti. ‘Hayatın içindeki müziği ve şiiri bulma yetisini’ asla kaybetmedik!” dedi.

Gülmen'in mektubunda şu ifadeler yer aldı:

“OHAL karanlığında bir mum olma iddiasıyla başladı direnişimiz. Tam bir yıl önce, 2016 9 Kasım'ında anıtın önüne çıktığımda direnişin bir yıllık serüvenini görmem elbette olanaksızdı.

Bir yılda çok şey yaşandı. Direniş, yeni direnişler ve direnişçiler yarattı. ‘Artık bu ülkede bir şey yapılamaz’ deyip yatağına gömülenleri yatağından çıkardı. Hayatta tutunacak dalı olmayanlara dal, faşizme karşı güçlü bir barikat oldu. Yaktığımız meşale elden ele, dilden dile dolaştı. Aç-

lığımız büyüdükçe ‘biz’ büyüdük. Bedenlerimiz inceldikçe, bilincimiz ve zihnimiz keskinleşti. ‘Hayatın içindeki müziği ve şiiri bulma yetisini’ asla kaybetmedik!

Çok zaferler kazandık ve kazanacaklarımız var.

Yüksel direnişçileri Semih, Veli, Acun, Mehmet ve Nazife'ye selam! Yüksel direnişini kendi direnişi sayan ve onda umudu gören halkımıza bin selam!

Yaşasın direnişimiz, yaşasın açlık grevimiz!

Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!”

Doymak bilmeyen sermayenin “yaratıcı” çözümü: Kıyı ötesi bankacılık!

Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu'nun 96 medya kuruluşuyla birlikte yayımladığı Paradise Papers (Cennet Belgeleri) ile ortalığa saçılan bilgiler sermaye düzeni gerçeğine bir kez daha ışık tuttu. Daha önce Panama Belgeleri'yle de ifşa olan bu gerçek, sistemin ne denli asalaklaştığını ve çürüdüğünü gözler önüne sermektedir. Kamuoyuna sızan belgelerde, İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth'ten, ABD Başkanı Donald Trump'ın damadına, kabinesinden Ticaret Bakanı Wilbur Ross'a, Türkiye'den Başbakan Binali Yıldırım'ın iki oğluna, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak'ın abisine kadar pek çok ülkeden üst düzey siyasetçi ve büyük kapitalist kuruluş temsilcileri yer alıyor.

AKP iktidarı “milli” duyguları istismar etmekte sakınca görmemekte, “milli güvenlik harcamaları” diye cilaladıkları vergi yükünü sürekli arttırmakta, ancak kendileri ve yakınları söz konusu olunca bu “milli görevi” yok sayıp, sadece “işlerine” bakmaktadır. Mecliste CHP'nin desteklediği, HDP'nin verdiği Cennet Belgeleri ile ilgili araştırma önergesinin AKP oy birliğiyle reddedilmesi ise kimseyi şaşırtmamıştır. Keza Başbakan Binali Yıldırım ve oğullarının bu konuyu gündeme getiren Cumhuriyet gazetesine ‘kişilik haklarına saldırı’ gerekçesiyle 500 bin TL'lik manevi tazminat davası açması da şaşırtıcı olmamıştır.

MİNAREYİ ÇALAN KILIFINI DA HAZIRLAR!

Emperyalist kapitalist sistemde her türden kirlilik ve karanlık işler yaygınlaşmış ve kurumlaşmıştır. Off-shore Banking (Kıyı Ötesi Bankacılık) da bu kirlilik ve ilişkilerin somutlaşmış, kurumlaşmış bir örneğidir.

1960'lı yıllardan sonra neo-liberalizmin yükselişiyle birlikte kıyı ötesi bankacılık “hizmetleri” de gelişmiştir. Malta, Bermuda, Hong Kong, Şanghay, Britanya

Kıyı bankacılığı emperyalist kapitalist sistemin kirlilik, karanlık, asalak ve çürümüş yüzüdür. İşçi ve emekçilerin sömürsüyle servetlerini büyüten sermaye sınıfının doymak bilmez kâr hırsının “yaratıcı” kurumlarıdır.

Virjin Adaları, Cayman Adaları, Singapur, Karayipler'deki Antigua ve Barbuda, Pasifik'teki Cook Adaları gibi vergi cenneti ülkelerde bulunan ‘off-shore’ bankacılık yöntemini Maliye Bakanlığı'na bağlı Mali Suçları Araştırma Kurulu (MASAK) şöyle tarifliyor: “Ülke dışından sağlanan fonların yine ülke dışında kullanılmasını amaçlayan ve ülkede bankacılık sektörü için düzenlenmiş her türlü yasa ve yönetmeliklerin dışında kalan bir tür bankacılık, dıştan dışa bankacılık, bir tür serbest bölge bankacılığı olan ‘off-shore’ bankacılığı, özel bir banka olmayıp, temel olarak diğer bankalar gibi mevduat toplamakta, kredi vermekte ve güvene dayalı işlemler yapmaktadır.”

Bu bankalar, diğer bankalardan şu özellikleriyle ayrılıyor: “Kıyı bankaları buldukları Vergi Cenneti olarak isimlendirilen ülkede geçerli olan para birimi dışındaki bir para birimiyle ve yerleşik olmayan kişiler ve kurumlarla işlem yapıyor. Genellikle yurtiçi finans piyasasının tabii olduğu yasaların, sınırlamaların ve kontrollerin çoğundan muaf tutulmak-

tadır. Çok sıkı biçimde sır saklama ilkesi uygulanmaktadır. Faiz oranlarının belirlenmesinde serbestlik söz konusudur. Dolaysız vergi olarak alınan gelir ve kurumlar vergisi yoktur veya çok düşük seviyelerdedir.”

Örneğin bir sermayedar şirketini bu vergi cennetlerinden birinde kuruyor. Faturalar oralardan geçirilerek, vergi zahmetinden kurtuluyor. Ya da miktarı yüksek tutan bir mülkünü satmak isteyen ya da lüks tüketim mallarını (jet, yat vb.) almak isteyen biri bunu kendi ülkesinde ödeyeceği vergiden kurtulmak için off-shore uzmanları yardımıyla alıyor-satıyor. Bu yolla sermayedarlar, vergiden muaf tutularak büyük kârlar elde ediyor. İşçi ve emekçi kitlelerin vergi ödemekten belki bükülürken, sermaye sınıfının tercihi ise off-shore aracılığıyla vergi ödemekten kaçmak oluyor.

Öte yandan off-shore bankacılık sistemi, yani kıyı bankacılığı, yasadışı faaliyetlerden elde edilen gelirleri gizlemek için, kara paraları aklamakta da kullanılan bir yöntem. Bundan dolayı Vergi Cennet-

leri denilen ülkelerde kurulu off-shore bir firmaya sahip olmak vergi kaçırmanın olduğu kadar, mafyanın, uyuşturucu kaçakçılarının, yolsuzluğa bulaşan siyasetçilerin, yani kayıt altına alınmak istenmeyenlerin de tercih ettiği bir yoldur.

MASAK'a göre off-shore yöntemiyle suç gelirleri özetle şöyle aklanıyor: “Para aklama bu ülkelerde özellikle bankalar veya paravan şirketler aracılığıyla oluyor. Bankalar suçlular tarafından kurulabileceği gibi işbirlikçileri tarafından da kurulabilir. Merkezlerde kurulan bankalar ve paravan şirketlerin ortaklık yapıları hakkında bilgi edinilemiyor, dolayısıyla bunlar gerçek sahiplerinin bilinmediği şirketler. Çünkü bu ülkelerde sıkı bir sır saklama yükümlülüğü olup mahkeme kararı veya hükümet izni olmadan, bilgi verenlere ağır cezalar verilebiliyor.”

Vergi cenneti olarak isimlendirilen bu ülkelerde bahsedilen kolaylıklar bir yana “politik istikrar, gelişmiş ülkelere yakınlık, telekomünikasyon, ulaşım olanaklarına sahip olması” gibi diğer başka özellikleri nedeniyle de bu ülkelerin tercih edildiği bilinmektedir. Vergi kaçırmak amacı yanında, kendi ülkelerindeki “istikrarsız” tablodan kaçabilmek adına “az gelişmiş” ülkelerin sermayedarları ve bürokratlarının da bu bankalarda paralarını güvencelemeye çalıştıkları görülmektedir.

Özetle kıyı bankacılığı emperyalist kapitalist sistemin kirlilik, karanlık, asalak ve çürümüş yüzüdür. İşçi ve emekçilerin sömürsüyle servetlerini büyüten sermaye sınıfının doymak bilmez kâr hırsının “yaratıcı” kurumlarıdır.

Cumhuriyet'e tazminat davası

Binali Yıldırım ve iki oğlu, Malta'da açtıkları off-shore şirketlerine yer verilen 'Paradise Papers'le ilgili yaptığı haberlerde “kişilik haklarına saldırı” olduğu gerekçesiyle Cumhuriyet gazetesine tazminat davası açtı. 'Paradise Papers', Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu'nun (ICIJ) Cumhuriyet'in de medya ortağı olduğu 96 medya kuruluşuyla birlikte yayınlanmıştı.

Belgelerde dünyanın dört bir yanından 126 politikacı ve dünya liderine ait off-shore hesap-

ları yer almıştı. Açılan davada Binali Yıldırım 250 bin, oğulları Erkan ve Bülent Yıldırım 125'er bin TL tazminat talep ediyor.

Haberlerin “özel vurgular kullanılmak suretiyle açık tahkir ve tezyif kastıyla hazırlandığı” iddia edilirken, Binali Yıldırım daha önce şirketlerin varlığını kabul ederek “Benim dokunulmazlığım var ama çocuklarımla yok. Soruşturma açılmasını özellikle istiyorum” demişti. Yıldırım, “Burada gizli saklı bir iş yok” ifadelerini de kullanmıştı.

Sermaye devletinin eskimeyen yalanı: “Milli otomobil”

Erdoğan AKP'si çanların kendileri için çaldığını anlamış olacak ki, ısıtıp ısıtıp aynı menüyü emekçilerin önüne seriyor. Tezgâha koydukları “Atatürk sevgisi”nden sonra şimdi yine “yerli otomobil” ile gaza bastılar. Vaatlerde öylesine hızlı yol alıyorlar ki, frene basmaya gerek duymuyorlar. Ne de olsa bu ülkede on yıllardır “yerli malı yurdun malı”, herkes bunu yutmalı!

Aslında gelişen teknolojik imkanlar ve bilimin ilerleme hızı düşünülürse, kuşkusuz Türkiye’de bile yerli otomobil üretilebilir. Keza bunun için bu kadar zaman bile beklemeye gerek yoktu. Ancak sorunun temeli de burada. Önemli olan kapitalist-emperyalist sistemin dünya pazarında Türkiye gibi ülkelere biçilen roldür. Ekonomisinin, siyasetinin, ordusunun bağımsız olmadığı, IMF, NATO, Dünya Bankası vb. emperyalist mali, askeri kuruluşların direktiflerine göre hareket eden işbirlikçi yerli sermayeden ve onun devletinden başka türlüünü beklemek akla ve gerçeklere aykırıdır. Sermaye sınıfından “milli” olmasını ummak gerçeklerle dalga geçmektir.

“Yerli otomobil”e geçmeden önce hatırlatmak gerekir ki bir zamanların tarım ve hayvancılık ülkesi Türkiye’de tarım ürünleri, canlı hayvan ve et ürünleri ithal edilmektedir. Geniş tarım alanları bilinçli olarak kullanılmazken Afrika ülkelerinde çiftlikler kurulmakta, rant uğruna doğa talan edilmektedir. Kullanılan yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ise özelleştirmeler yoluyla emperyalist tekellere armağan edilmiştir. Tüm bunlar mide bulandıran “millilik” propagandasıyla yapılırken, diğer taraftan seçim sloganları olan köprülerin, otoyolların işletimi ve kârları da yerli-yabancı tekellere bırakılmıştır.

Ayrıca sermaye partilerinin de “yerli malı” olmadığı, bir emperyalist proje olduğu düşünülürse her şey daha berrak görülecektir. Aynı berraklık; emekçileri vergi ödemeye, yastık altında sakladıkları “kefen parasını” piyasaya sürmeye ça-

ğırınların vergiden muaf olmak için Malta gibi ülkelerde şirket kurmalarından, İsviçre bankalarındaki hesaplarından da görülmektedir.

SEÇİM YATIRIMLARI; “MİLLİ OTOMOBİL”, “MİLLİ TANK”, “MİLLİ UÇAK” ...

Şimdilerde “yerli otomobil” vaatlerinde bulunanlar, 2011 yılında da dönemin başbakanı Erdoğan’ın fotoğrafının yanına “yerli uçağımız göklerde” yazmıştı. 2015’te ise billboardları bu kez Davutoğlu’nun fotoğrafının yanında “yerli yolcu uçağımızı yapıyoruz” yazılı afişleri süslüyordu. Bugünlerde pek Atatürkçü kesilen Erdoğan AKP’si, kısa bir süre önce, dönemin Bilim Sanayi ve Teknoloji Bakanı Fikri Işık’ın ağzından ilham kaynaklarının kim olduğunu “1884’te Abdülhamid Han yerli otomobil için talimat verdi” diyerek itiraf ediyordu. Yine Fikri Işık döneminde SAAB adlı firmaya “yerli otomobil üretimi için” verilen 47 milyon avroya ne olduğu bilinmiyor. Ve ortada ne otomobil var ne de projesi.

Türkiye’de “yerli otomobil” ismi ilk defa 1960’ta 27 Mayıs Darbesi’nin ardından gündeme gelmişti. Bilindiği üzere adına “Devrim” otomobili denilen araç, düzenlenen törende benzin kon-

ması “unutulduğu” için yürüyememiş, ardından da unutturulmuştu. Bir başka benzerlik daha sonra kapatılan uçak fabrikası için de geçerlidir. Bu üretilenlerin tüm malzeme ve parçalarıyla ne kadar yerli olduğu tartışılır. Fakat kapitalist sistemin Türkiye pazarından asıl beklentisi, emperyalist tekellerin kazanacağı zenginliklerdir. Gerek otomotiv, gerekse havacılıkta yaşanan budur. Hatırlanırsa demiryolları bile bu dönem ve sonrasında “komünist icadı” olduğu için geliştirilmemiştir. Türkiye’de otomobil piyasasının otomobil tekelleri tarafından ele geçirilmesinin yegâne nedeni, otomobil üretiminin aslında yapılamayacak olması değil, emperyalizme her şeyiyle bağımlı bir ülke olma gerçeğidir.

Yine uzun bir dönem Kartal, Doğan, Şahin ve Serçe markaları yıllarca “yerli otomobil” diye yutturulmuştu. Oysa bu da bir hileydi. Çünkü bu otomobiller Fiat marka otomobillerin lisansı satın alınıp TOFAŞ tarafından üretilmişti. Yani montaj üretimdi ve sonrasında TOFAŞ bu markaların üretimini de durdurdu.

7 Haziran seçimleri öncesinde de seçim propagandası “milli otomobil”, “milli uçak gemisi”, “milli tank”, “milli yolcu uçağı”, “milli roket” idi ve hala bu yalana devam ediyorlar. Herhalde unutulduğunu düşünüyorlar ama “milli” dedikleri

Altay tankı, Güney Kore’den getirilen ve üzerine Türk bayrağı monte edilen tanktı.

THY’nin, 11 milyar dolar karşılığında Amerikan Boeing şirketine 40 adet 787-9 tipi (Dreamliner) çift motorlu yolcu uçağı alması hedefleniyor. Bu vesileyle Erdoğan’ın Amerika’da katıldığı imza töreninin üzerinden henüz 2 ay geçti. Bu imza töreninde “Boeing Türkiye Milli Havacılık Girişimi”nin kurulduğu açıklandı. Yani “milli havacılık” olarak böbürlendikleri işte bu. Rusya’dan alınması düşünülen S 400 füze savunma sistemi ise bir başka “milli” proje.

Gerçek şudur ki, Türkiye gibi kapitalist-emperyalist sisteme uşaklık derecesinde bağımlı bir ülkede, “milli üretim” iddialarının seçim materyallerinden öte bir değeri yoktur. İster otomobil olsun, isterse bir başka ürün. Üretilen metanın bir dizi parçası ya da o parçaların hazırlanması için gereken malzemelerin temini başka ülkelere sağlanıyorsa buna “milli” demek abesle iştigaldir. Kendi doğal kaynaklarını, zenginliklerini emperyalist tekellerin hizmetine sunan, gerektiğinde insan gücünü de emperyalist devletlerin çıkarı için haksız savaşlarda feda eden bir devletten başka türlü de beklenemez.

3. havalimanı için 107 bin ağaç kesilecek

İstanbul’da yapımı süren 3. havalimanı için 100 binin üzerinde ağaç kesilmek isteniyor.

Cengiz-Mapa-Limak-Kolin-Kal-yon ortaklığıyla kurulan İGA Havalimanı A.Ş., üçüncü havalimanı projesine malzeme üretmek için

İstanbul Işıklar köyündeki ormanlık alanda 24 hektarlık (yaklaşık 20 futbol sahası) arazi için “ÇED gerekli değildir” kararı alarak maden açmıştı. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na başvuran şirketler, 24 hektarlık alanın kendilerine yetmediğini

ifade ederek yeni ayanlar istedi.

Bakanlığın şirketlerin talebini kabul etmesi üzerine 99,26 hektarlık (yaklaşık 80 futbol sahası) alanda mıcır üretimi yapılacağı öğrenildi.

Bu alanda 107 bin 822 ağacın bulunduğu ifade edilirken, alana 600 metre mesafede de Göktürk Göleti Tabiat Parkı olduğu öğrenildi.

“Türkiye internet özgürlüğünde hızla geriledi!”

Washington merkezli düşünce kuruluşu Freedom House, küresel çapta internet kullanıcılarının yüzde 87'sini oluşturan 65 ülkede internet özgürlüğünün durumunu değerlendiren raporunu açıkladı. Rapora göre internet kullanıcılarının sadece yüzde 23'ü özgür internet imkanına sahip. İnternet özgürlüğünde en kötü notu alan ülkeler listesinin başında Çin geldi. Çin'i, Suriye ve Etiyopya takip etti. 65 ülkeden 32'sinde internet özgürlüğünün kısıtlandığının belirtildiği raporda geçen yıl en belirgin kısıtlamaların Ukrayna, Mısır ve Türkiye'de yaşandığına dikkat çekildi.

Ülkelerin 2016 yılının Haziran ayı ile 2017 yılının Mayıs ayları arasındaki gelişmelere göre değerlendirildiği “İnternette Özgürlük 2017” adlı raporda, Türkiye'de telekomünikasyon ağının ve sosyal medyaya erişimin sık sık askıya alınması nedeni ile internet özgürlüğünün ciddi bir şekilde gerilediği belirtiliyor. Türkiye'ye 2017 raporunda 100 üzerinden 66 puan verildi. 2016 yılından bu yana internetin özgür olmadığı ülkeler kategorisinde kabul edilen Türkiye'nin notu Freedom House'un geçen yılki raporunda 61'di.

Türkiye'nin internet özgürlüğünün ciddi bir biçimde kısıtlanmasına örnek kilit gelişmelerden biri olarak Kürdistan'da yaklaşık 28 belediye başkanının görevden alınmasının ardından bölgede neredeyse 12 milyon kişinin internet erişiminin engellenmesi gösteriliyor.

Bloke etme ve filtrelemeye örnek olarak ise ülkede yaşanan patlamaların ve IŞİD saldırılarının ardından Twitter, Facebook ve YouTube'a erişimin aksatılması ile Wikipedia platformunun tamamen yasaklanması örnek olarak gösteriliyor.

Raporda ayrıca hükümetin, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından birçok kamu görevlisini, öğretmeni ve gazeteciye telefonunda bulunduğu iddia edilen uygulamalar, İstanbul'da katıldığı dijital güvenlik semineri ya da hükümeti eleştiren tweetleri nedeni ile keyfi ve orantısız olarak tasfiye ettiği belirtiliyor.

HÜKÜMETLERİN SOSYAL MEDYAYI KONTROL ÇABASI ARTTI

Raporda dünya genelinde internet özgürlüğünü tehdit eden en önemli gelişmelerden biri olarak, hükümetlerin sosyal medyada bilgileri manipüle etmek

için gösterdiği çabaya işaret edildi. Rapora göre son bir yılda 65 ülkeden 30'unda hükümetler, internetteki tartışmaları kontrol altına almaya çalıştı. Oysa 2016 yılı raporunda bu kapsamda 23 ülkenin adı geçiyordu. Raporda son birkaç yıldır bu uygulamanın daha da yaygın hale geldiğine dikkat çekildi.

Raporda hükümetlerin ücretli yorumcular, troller, botlar, yalan haber siteleri, liderlerin popülerliğini artırmak için propaganda merkezleri gibi yöntemlere başvurduğu aktarıldı. Türkiye'de sosyal medyada hükümete muhalif kişi ve kurumlara karşılık vermeleri için hükümet tarafından yaklaşık 6 bin kişinin görevlendirildiği bildirildi.

Sosyal medyadaki dezenformasyonun geçen yılki ABD seçimleri dahil toplam 18 ülkede seçim sonuçlarında önemli bir rol oynadığı da vurgulandı.

Devlet sansürünün daha ziyade mobil bağlantıyı hedef aldığına yer verilen raporda, geçen yıl internet kapatmaya yönelik girişimlerin yaklaşık yarısının doğrudan mobil bağlantıyı, diğer yarısının ise hem mobil hem de sabit bağlantıları hedef aldığı bildirildi.

Şakran'da TKİP dava tutsağına keyfi ceza

Hapishanelerde tek tip elbise saldırısını uygulamak için fırsat kollayan sermaye devleti, aynı zamanda çok yönlü saldırılarını da sürdürüyor. OHAL'i fırsat bilen hapishane yönetimleri keyfi yasaklar hayata geçiriyor.

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde baskı ve tecrit uygulamaları devam eder-

ken son olarak da TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan'a iletişim cezası verildi. Erdoğan bundan önce pek çok kez iletişim ve hücre cezası almıştı. Erdoğan'a bu hafta bir kez daha iletişim cezası verilerek telefon görüşmesine yasak getirildi.

İçeride tutsakları hedef alan saldırıların yanı sıra, dışarıda da ziyaretçilere

yönelik baskılar sürüyor. Detaylı arama dayatmalarından ziyaretçilerin başka tutukluyla selam vermesine getirilen engellere kadar birçok keyfi uygulama hayata geçirilirken, tutsaklar dışarıda kamuoyu yaratmak gerektiğini, hapishanedeki saldırılara dışarıda da karşı çıkılmasının önemini vurguladı.

Suruç davasında 3. duruşma

20 Temmuz 2015'te Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun (SGDF) çağrısıyla Kobanê'ye yardım götürmek için Suruç'a gidenlerin bombalı saldırıyla katledilmesine ilişkin davanın 3. duruşması 13 Kasım'da görüldü.

Urfa 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nin baktığı dava Hilvan ilçesindeki hapishanede görüldü. Baronun katiller için görevlendirdiği avukatlar “vicdani olarak duruşmada bulunmayı doğru bulmuyoruz” diyerek dosyadan çekildi.

Ardından katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları ve yaralananlar söz alarak tek tutuklu sanık olan Yakup Şahin'in duruşmaya getirilmemesine tepki gösterdi. Müstekiler söyleyecekleri çok şey olduğunu ancak sanık getirilmeden ifade vermeyeceklerini söylediler. 33 kişinin katlinden sorumlu olan bir kişinin devlet tarafından korunduğu ifade edildi.

HDP, Diyarbakır Barosu, Antep Barosu, ESP, SGDF ve BEKSAV adına müdahillik talebinde bulunulurken mahkeme heyetinin sadece yaralananların müdahillik talebini kabul etmesi eleştirildi.

Aileler ve avukatlar ayrıca mahkeme heyetinin sanığa “duruşmada mı hapishanede mi ifade vermek istiyorsun” diye sormasına tepki gösterdi.

Savcı ise Şengül Büyükçebe ile Şeyhmus Sarı'nın tanık olarak dinlenmesini ve sanığın bir sonraki duruşmada yine SEBGİS ile bağlanmasını talep etti.

Duruşmaya verilen aranın ardından kararını açıklayan mahkeme heyeti, müşteki ve avukatlarının taleplerini reddederek duruşmayı 8 Şubat 2018'e erteledi.

Mahkeme, bir önceki duruşmada mahkemeye getirilme kararı verilmesine rağmen Yakup Şahin'in duruşmaya getirilmesi talebini kabul etmeyerek, yine SEBGİS ile bağlanmasına karar verdi. Şengül Büyükçebe ile Şeyhmus Sarı'nın tanık olarak dinlenmesi talebini ise kabul etti.

Duruşma çıkışında açıklama yapmak isteyen aileler ise jandarmanın saldırı tehdidi ile karşılaştı. Daha sonra HDP il binasına geçen kitle burada basın açıklaması gerçekleştirdi.

TKİP 30. Yıl Konferansı gerçekleşti!

Büyük Sosyalist Ekim Devri 30 yılın bir

TKİP 30. Yıl Konferansı, başarıyla tamamlanan çalışmasının kapsamı ve sonuçlarıyla ilgili olarak aşağıdaki hususları kamuoyunun bilgisine sunar:

-|-

PARTİ YAŞAMI

1-) Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. ve komünist hareketimizin 30. yılını hemen önceleyen günlerde toplanan **TKİP 30. Yıl Konferansı**, partinin en önemli ve en acil sorunlarından oluşan gündemi kapsamlı bir çalışma içinde ele almış ve başarıyla tamamlamıştır. Partinin iç yaşamı, siyasal çalışması ve mücadelesi bakımından büyük önem taşıyan değerlendirmeler yapan konferansımız, tümü de TKİP MK tarafından onaylanan bir dizi karar almıştır.

Konferansımızı ihtiyaç haline getiren, partinin gelişme sürecinin bu dönemine özgü çeşitli türden sorunlardı. 100. yılını kutlamaya hazırlandığımız büyük devrimin tarihsel ve teorik mirası ile komünist hareketin 30 yıllık düşünsel birikimi ve pratik deneyimi, bu sorunların ele alınmasında yol gösterici kaynaklar olarak konferans çalışmasında çok özel bir yer tuttular. Konferansımız ele aldığı sorunları tartışırken, değerlendirmeler yapıp sonuçlara ulaşırken, ilki evrensel öteki bize özgü bu iki kaynağın düşünsel ve moral birikiminden en iyi biçimde yararlanmaya çalıştı. Gündemi partimizin bütün bir gelişme sürecinin bugünkü aşamasına özgü sorunlardan oluştuğu için de, konferansımız hareketimizin 30. yılıyla ilişkilendirildi ve **"TKİP 30. Yıl Konferansı"** olarak isimlendirildi.

2-) Örgüt konferanslarının parti yaşamımızdaki, dolayısıyla da parti tüzüğüümüzdeki yeri, anlamı ve işlevi, parti inşa süreci döneminden temelli bir farklılık gösterir. Parti inşa sürecindeki konferanslar, o zamanki örgütümüzün en üst organları idiler. Dolayısıyla işlevleri ile yetkileri bugünkü parti kongrelerine denkti. Partimizin kuruluşuyla birlikte ise artık tümüyle yeni bir anlam ve işlev kazanmış bulunmaktadır. Yeni biçimiyle örgüt konferansları, Partimizin tüzüğünde (III. Bölüm, MK konulu 7. Madde, f fıkрасı) şöyle yer almaktadırlar:

"İki kongre arası dönemde yerel ya

da ulusal düzeyde çeşitli türden parti konferansları toplamak, MK'nın yetkisi dahilindedir. MK konferanslara delege toplama şeklini kendi saptar. Ulusal düzeydeki konferansların kararları, ancak MK tarafından onaylandığı takdirde yürürlüğe girer ve tüm partiyi bağlar." (**TKİP Program Tüzük**, s.62)

TKİP Merkez Komitesi yaz başında, parti tüzüğünde tanımlanan bu yetkisini kullanarak, parti yaşamında ve çalışmasında zorlanmalar yaratan bazı sorunları ele almak üzere, bir ulusal konferans toplama kararı almıştır. Konferansa başta il örgütleri olmak üzere tüm temel çalışma alanlarından birer yoldaş delege olarak çağrılmıştır.

30. Yıl Konferansı kendisini ihtiyaç haline getiren sorunlar üzerinden asgari başarıyı sağlamıştır. Bu kapsamdaki hemen her konu ya da sorun, tüm yönleriyle ve en açık bir biçimde ele alınmış, yapıcı ve yoldaşça tartışmalara konu edilmiş, bu çerçevede çalışmanın top-

lamı üzerinden önemli sonuçlara ulaşılmıştır.

3-) Konferansımızı ihtiyaç haline getiren sorunlar, önden bir değerlendirme metni olarak konferans delegelerine sunulmuştu. Bu metni tüm temel noktalar üzerinden onaylayan konferansımız, onun bir iç metin olarak tüm partiye de sunulması kararı almıştır. Söz konusu metin, parti yaşamımıza ilişkin sorunların derinlemesine anlaşılması ve köklü bir biçimde çözülebilmesi ihtiyacı kapsamında, **TKİP Kuruluş Kongresi**'nin parti örgütü, yaşamı ve tüzüğü konulu temel belgelerinin önemine işaret etmektedir. Konferansımız bu düşünceyi onaylayarak, bu aynı çabanın partinin tümüne yayılması, söz konusu temel belgelerin partinin tümünde özel bir eğitim programı halinde incelenmesi kararı almıştır.

Partimiz devrimci örgüt konusunda Marksizm-Leninizm'in teorisinden, uluslararası komünist hareketin tarihsel deneyimlerinden, Türkiye devrimci hareke-

tinin geçmiş deneyimlerinden ve nihayet Kuruluş Kongresi'ni önceleyen kendi on yıllık sürecinden gelen zengin bir düşünsel birikime ve pratik deneyime sahiptir. Partimizin Kuruluş Kongresi bu birikimin üzerinde yükselmiş, yapılan değerlendirmeler ve ulaşılan sonuçlar buradan süzülmüş, parti tüzüğü de sonuçta bu çabanın bir ürünü olarak şekillenmiştir. Kuruluş Kongresi'ni izleyen dönemin, özellikle de örgütsel sorunların hep de geniş bir yer tuttuğu II., III. ve IV. parti kongrelerinin çalışmalarıyla bu birikim zaman içinde daha da zenginleşmiştir.

Dolayısıyla partimiz, sağlam temellere oturan devrimci bir örgütsel yapı, işlevi ve yaşam planında önemli bir düşünsel birikime ve pratik deneyime sahiptir. Gerekli olan, bu birikimin ve deneyimin tüm kapsamıyla partinin tümünde içselleştirilmesi, örgütsel yaşamımızın vazgeçilmez kılavuzu olarak kullanılabilmesi, bu alanda tam bir tutarlılıkla hareket edilebilmesidir.

Bu son nokta, tutarlılık, tayin edici önemdedir. Konferans ön hazırlık metninde özellikle öne çıkarılan ve konferans çalışmalarımız içinde üzerinde genişçe durulan beş temel ilişki (**haklar ve görevler, demokrasi ve disiplin, eleştiri ve özeleştiri, yetki ve sorumluluk, merkeziyetçilik ve ademi merkezietçilik**) alanındaki kopmaz bütünlük, bu bütünlüğün kavranması, sindirilmesi ve değişmez bir davranış biçimi haline getirilmesi, tutarlılığa ulaşmakta belirleyici önemdedir ve çözücü halkayı oluşturmaktadır. Zira sağlam ve sağlıklı bir örgütsel yapı ve işleviye ulaşabilmenin temel hareket noktası tam da bu ilişkiler alanı, bunların kopmaz bütünlüğüdür. Bunda başarılı bulunduğu ölçüde, böylece devrimci örgüt yaşamının tüm öteki sorunlarının çözümü için de güçlü bir zemin yaratılmış olur.

4-) Kendisini ihtiyaç haline getiren sorunlar daha sınırlı ve daha çok da parti yaşamına ilişkin olsa bile, konferansımız kendisini bunlarla sınırlamadı. Dahası, kullanılan zaman yönünden alındığında, bu sorunlar konferans çalışmamızın esaslı bir bölümünü de oluşturmadı. Ekseninde partinin sınıf çalışmasının sorunları olmak üzere konferansımız kapsamlı bir politik ve örgütsel gündemle çalışmalarını yürüttü. Ortadoğu ve Türkiye'deki son

mi'nin yol göstericiliğinde, ikimiyle!..

gelişmeler, toplumsal muhalefet ve sol hareket, Kürt sorunu ve hareketi, siyasal sorunlar kapsamında ele alınan başlıca konular oldular. Bu sorunlara ilişkin değerlendirmeler, bunlardan çıkan sonuçlar ışığında, doğal olarak partinin taktik çizgisi ve dönemseller görevlerine bağlandı.

-II-

SINIF ÇALIŞMASININ SORUNLARI

5-) Konferans gündemimizde partinin siyasal çalışması kapsamında özellikle öne çıkan konu, sınıf çalışmasının sorunları oldu. Partinin sınıf çalışmasının seyri, deneyimleri ve ortaya çıkardığı yeni sorunlar konferansta genişçe ele alındı, çok yönlü ve ayrıntılı tartışmalara konu edildi. Tartışmalar doğal olarak çalışmanın bundan sonraki seyri hakkında bir dizi pratik karar ve planlamayla birleştirildi.

Partinin sınıf çalışmasına ilişkin sorunlarının konferansımızın gündeminde çok özel bir yer tutmasının biri genel, diğeri şu döneme özgü iki temel nedeni vardı. Genel neden, **"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!"** stratejik çağrısında anlamını bulmaktadır. İçinden geçmekte olduğumuz döneme ilişkin özel neden ise, partinin sınıf çalışması pratiğindeki genişlemeye ve zenginleşmeye bağlı olarak ortaya çıkan bazı bakış açısı sorunlarını partinin temel ideolojik yaklaşımları ışığında düzeltme ihtiyacıdır.

6-) **"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!"** şiarını yükselten **TKİP V. Kongresi**, konuya ilişkin değerlendirmelerinde, partimiz için bu şiarın içerdiği üç ana hedefi bütünlüğü içinde şöyle ortaya koymuştu:

- Türkiye'de siyasal süreçlere başarı bir devrimci müdahale, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin gelişimi ölçüsünde olanaklıdır. Devrimci sürecin ilerletilmesi açısından çözücü ve tayin edici halka budur.

- TKİP solda sınıf eksenli siyasal bir güç odağı olarak öne çıkmak, giderek toplumsal düzeyde sınıf eksenli bir güç olabilmek hedefine, devrimci bir sınıf hareketinin gelişiminde oynayabildiği rol ölçüsünde ulaşabilir.

- Parti, bugüne kadar iradi müdahalelere konu ettiği çeşitli türden politik ve örgütsel sorunlarının sağlıklı ve kalıcı çö-

zümünü, bundan böyle ancak devrimci bir sınıf hareketi geliştirme çabası içinde bulabilir.

Devrimci sınıf mücadelesine, partimizin devrimci siyasal misyonuna ve örgütsel yaşamımıza ilişkin bu üçlü hedef, devrimci bir sınıf hareketi geliştirme stratejik çabasının partimiz için büyük anlamını ve önemini açıklıkla ortaya koymaktadır. Dolayısıyla bu doğrultudaki çalışma ve bu kapsamdaki sorunlar, önümüzdeki yıllar boyunca partinin her önemli yeni platformunda özel bir yer tutacaktır ve nitekim konferansımızda da bu böyle olmuştur.

7-) Partinin sınıf çalışmasının genişlemesine ve dolayısıyla karmaşıklaşmasına bağlı olarak ortaya çıkan bazı bakış açısı sorunları V. Parti Kongresi'nden beri parti bünyesinde özel bir tarzda ele alınmakta, eleştiri, uyarı ve eğitime konu edilmektedir. TKİP 30. Yıl Konferansı da bu sorunlar üzerinde çok yönlü olarak durmuştur. Ulaştığı sonuçlar kapsamında, TKİP Merkez Komitesi'nin Ağustos 2016 tarihli **Partiye Rapor'**undan kısaltılmış biçimiyle aşağıya alınan yaklaşım ve uyarıların anlam ve önemine bir kez daha vurgulu biçimde dikkat çekmeye karar vermiştir:

"Sınıf çalışması alanında sorunumuz ideolojik-politik açıklıklar planında değil, fakat bu açıklıklara bağlılık, yanısıra pratik inisiyatif ve yaratıcılık alanlarındadır. Yerel örgütlerimizden partinin sınıf çalışması çizgisine tam uyum, bu çerçevede inisiyatif, yaratıcılık ve dolayısıyla başarı bekliyoruz. Buna bağlı olarak sınıf çalışmamızın sorunlarına ilişkin temel önemde bazı hususları en kısa biçimiyle burada bir kez daha hatırlatıyoruz:

a) Sınıf çalışmamızın esas muhtevası devrimci politik müdahaledir. Sınıfa gündelik olarak dosdoğru politik sorunlar ve gündemler üzerinden seslenmeye ve müdahaleye dayalı bir çalışma tarzını geliştirmek zorundayız. Elbette iktisadi

mücadeleyi ve sendikal örgütlenmeyi önemsemeliyiz. Elbette sınıf kitlelerine ulaşmamızı kolaylaştıracak her türden somut sorunu, zemini, olanağı, aracı ve yöntemi gereğince değerlendirmeliyiz. Ama müdahalemizin özü ve esasının sınıf devrimci politik bilincini, eylemini ve örgütlenmesini geliştirmek olduğu gerçeğini de bir an için bile unutmamalıyız. Öteki her şeyi bu bakış içinde anlamlandırmalı, bu ana eksene bağlamalı, öteki her şeyden bu doğrultuda yararlanmaya çalışmalıyız.

b) Bu yaklaşımla kopmaz bağ içindeki ikinci temel husus, sınıf çalışmamızın mutlak biçimde fabrika eksenli olması gerektiğidir. Bu, sınıf çalışmada en başından beri partimizin özel dikkat gösterdiği bir husustur. Elbette sınıf çalışmamıza yeni imkanlar ve kolaylıklar sağlayacak çok çeşitli araçlardan, yöntemlerden, müdahale biçimleri ve zeminlerinden en iyi biçimde yararlanmaya çalışacağız. Sendikal imkanlar, sektörel birlikler, dernekler, kültür evleri türünden kurumlar çalışmamızın seslenme ve müdahale imkanlarını genişletip zenginleştirecek, besleyip kolaylaştıracaktır. Bunların tümünden de amaca uygun biçimde yararlanmaya bakacağız. Ama tüm bunların gelip bağlandığı, besleyip güçlendirdiği ana eksen, şaşmaz biçimde partinin fabrika merkezli çalışması olmalıdır.

c) Genellikle her yerel örgütümüzün, doğru bir tutumla ve elbette somut bir değerlendirmenin ürünü olarak, yerel çalışma için bazı fabrikaları hedef olarak saptadığını biliyoruz. Ama hedefler, çok kapsamlı bir müdahale planı üzerinden kuşatılmak ve sistemli bir biçimde "dövülmek" üzere saptanır. Halihazırda yerel sınıf çalışmada belirgin biçimde zayıf olduğunu gördüğümüz yön budur. Fabrika çalışmasından sonuç alamamanın temel nedenlerinden biridir de bu. Tüm yerel örgütler hedefli fabrika çalışması

sorununa dönüp bu açıdan bakmakla yükümlüdürler.

d) Sınıf çalışmada karşılaştığımız büyük güçlüklerden biri, sınıf kitlelerinin o çok iyi bilinen ideolojik ve kültürel geriliğidir. Bu gerilik yer yer aşırı temkinliliklere, bu ise çalışmanın politik niteliğinin zayıflamasına, hatta geri plana düşmesine neden olabilmektedir. Oysa bu türden güçlükleri üstünden atlayarak ya da etrafından dolanarak değil, fakat doğru tutum ve yöntemlerle üstüne giderek aşabiliriz ancak. Seslenme tarzı, kullanılacak "dil ve üslup", bunlardan biridir.

e) Sosyalist propaganda-ajitasyonun devrimci özü koruyan popüler dilini geliştirmek, bildirilerimize, bültenlerimize, işçilere hitap edecek özel broşürlerimize hakim kılmak, onu olağan seslenme tarzı haline getirmek durumundayız. Elbette bu gerçek bir sınıfsal dil olmalıdır. İşçilerin gündemine özel bir ısrarla temel toplumsal ve sınıfsal gerçekleri sokmaya çalışmalıyız. Yaşadığımız toplumun sınıf yapısını, sınıfsal egemenlik olgusunu, sömürü ve mülkiyet ilişkilerini, servet ve sefalet gerçeğini, sosyal sorunların ekonomik-sınıfsal kaynaklarını, emperyalist egemenlik ilişkilerini ve elbette tüm bunların her günkü siyasal yaşam ve sorunlarla kopmaz bağını, her vesileyle ortaya koyabilmek durumundayız.

f) Liseli gençlik çalışması partimiz için önemli ölçüde sınıf çalışmasına bir ön hazırlıktır. Söz konusu olan meslek liseleri olduğunda, bu neredeyse tümüyle böyledir. Büyük metal eylemliliğinin çok daha elle tutulur biçimde açığa çıkardığı temel gerçeklerden biri de budur. Binlerce genç işçinin çalıştığı bu fabrikalar esas olarak meslek liselerinde eğitilmiş gençleri istihdam etmektedirler. Dolayısıyla meslek liselerinde çalışmak, dolaysız olarak fabrika çalışmasına bir ön hazırlıktır.

Bunlar, özellikle de bu son nokta, V. Parti Kongresi'nde genişçe tartışılmıştır. Hem liseli gençlik çalışması, hem sınıf çalışması gündemi ve hem de özel olarak Metal Fırtına'nın deneyim ve dersleri kapsamında. Bu tartışmalardan çıkan temel sonuçlardan, dolayısıyla kararlardan biri de, tüm yerel örgütlerin hedefli bir meslek lisesi çalışmasını bir an önce gündemlerine alması sorunudur. Yerel örgütler bunu dosdoğru sınıf çalışması-

Türkiye'de siyasal süreçlere başarılı bir devrimci müdahale, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin gelişimi ölçüsünde olanaklıdır. Devrimci sürecin ilerletilmesi açısından çözücü ve tayin edici halka budur.

nın bir boyutu olarak görmeli, hedeflenen bir meslek lisesine yönelik çalışmayı adeta bir fabrika çalışmasına yüklenmek gibi ele almalıdırlar.

g) Partinin *"Sendikalar ve Sınıf Mücadelesi"* başlıklı temel önemde metninde (Ağustos 2004), başlığın kapsayabileceği hemen tüm sorunlar, ideolojik ve ilkesel bir yaklaşımla ve yeterli bir açıklıkta ortaya konulmuştur. Greif Direnişi ve ardından Metal Fırtına'yla partimiz için birçok yönüyle pratik bir sorun haline gelen sendikalar sorunu bu metne apayrı bir önem ve güncellik kazandırmıştır. Bu nedenle parti için şu dönem vazgeçilmez bir başvuru kaynağı olarak kullanılmalıdır. Partinin sınıf çalışması halkasına yüklediği ve sendikalar cephesinden karmaşık sorunlarla karşılaştığı bir dönemde bu özellikle gereklidir.

-III-

ORTADOĞU VE KÜRT SORUNU

8-) **TKİP 30. Yıl Konferansı**, siyasal sorunlara ilişkin tüm öteki gündemler gibi, Ortadoğu'daki yeni gelişmeleri ve bu kapsamda bölgesel boyutlarıyla Kürt sorununu da, partinin son yıllarda yaptığı değerlendirmelerin toplu bir yeniden incelenmesi temelinde ele aldı. Sonraki gelişmelerin temel noktalar üzerinden doğruladığını açıklıkla gördüğümüz bu değerlendirmelerin önemine ve güncelliğine işaret ederek, burada son gelişmelerle birlikte özellikle öne çıkan bazı hususları en özet biçimde ifade etmekle yetiniyoruz:

- Suriye'de 2011'de patlak veren gerici iç savaşı emperyalizmin ve siyonizmin çıkar ve ihtiyaçlarına göre bir sonuca bağlama işini başlangıçta taşeron devletler olarak Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar üstlenmişlerdi. IŞİD ve El Nusra başta olmak üzere her türden dinci-cihatçı örgüte sağlanan her türlü desteğe ve yardıma rağmen bundan sonuç alınamayınca, 2014 yazında bu kez devreye dolaysız olarak ABD liderliğindeki batılı emperyalist devletler de girdiler. Ama emperyalist yüzüzlüğün ve riyakarlığın yeni bir örneğini sergileyerek, bunu bölgede bizzat kendileri sayesinde büyük bir güce ulaşmış ve artık soruna dönüşmüş IŞİD şahsında "teröre karşı mücadele" olarak sundular. Buna rağmen esaslı bir sonuç elde edemedikleri gibi, Rusya'nın Suriye devletinin yanı sıra devreye girmesiyle birlikte, kendi çıkar ve hesapları yönünden esaslı bir darbe de yemiş oldular.

- ABD emperyalizmi payına bu sıkıntılı durumdan çıkış olanağı şaşırtıcı biçimde Suriye Kürtleri üzerinden doğdu. Bu olanağı ona Rojava Kürt direnişinin sembolü haline gelen ve IŞİD'in önü alınamayan genişlemesini durdurmada bir dönüm noktası oluşturan Kobanê Direnişi sağladı. Kobanê'deki savaşın en dramatik anında, ABD emperyalizmi yapacağı kritik yardımı Suriye Kürtlerinin sonraki dönemde kendileriyle birlikte sa-

vaşmaları şartına bağladı. Bu şarta bağlı olarak sağlanan antlaşma, Suriye Kürt hareketinin o güne dek izlemekte olduğu çizgide köklü bir değişim anlamına geliyordu. O güne kadar kendi topraklarında yönetim inisiyatifini ele almak ve kendi yaşam alanlarını tüm dış müdahalelere karşı savunmak, bunu yaparken de emperyalizmin ve bölge gericiğinin Suriye'yi yıkıma uğratan kirli koalisyonundan tüm baskılara rağmen uzak durmak şeklindeki politika temelden değişti. PYD önderliğindeki Rojava Kürtleri Suriye'deki olayların seyrinde bundan böyle artık ABD emperyalizmi ile aynı safta idiler.

- Kobanê Direnişi'nden beri üç yıl geçti ve olayların bütün bir seyri, Suriye Kürtlerinin emperyalist batı sisteminin jandarması ABD emperyalizmi ile girdiği ilişkilerin niteliği ve kapsamı konusunda bir tartışma bırakmadı. Kobanê'deki ağır dramatik durumun o an için bir ölçüde anlaşılabilir kıldığı ilişki hızla gelişti ve çok geçmeden tümüyle yeni bir çerçeveye oturdu. PYD önderliğindeki Suriye Kürt hareketi artık ABD emperyalizminin Suriye'deki gelişmeleri kendi çıkar ve hesaplarına göre yönlendirme çabasının bir parçasıydı. ABD emperyalizmi, PYD ittifakı üzerinden bugün, Suriye'de Fırat'ın neredeyse tüm doğusunu kontrol eder hale gelmiştir. Rojava da dahil tüm bu alanda ABD askeri üsleri günden güne çoğalmakta ve PYD sözcüleri ABD'nin "bölgede onlarca yıl kalabileceği"nden, dahası "kalmaması gerektiği"nden söz edebilmektedirler. Bu, bölge halklarının devrimci çıkar ve ihtiyaçlarına sırtını dönmek, kaderini ve tüm geleceğini ABD emperyalizmine bağlamakla aynı anla-

ma gelmektedir.

- Suriye'deki gerici iç savaşın henüz başlangıç aşamasında ve Kürtlerin Rojava'da yönetimi ele geçirmelerinin hemen sonrasında toplanan TKİP IV. Kongresi *"Uluslararasılaşan Kürt Sorunu"* başlığı altında şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüz yüze kalacaktır." (*TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Ekim 2012*)

Bu öngörülü uyarı gelinen yerde, hele de Güney Kürdistan'daki son gelişmelerin ardından, ayrı bir anlam ve önem kazanmıştır.

- Güney Kürdistan'daki Kürt partileri, Barzaniler ve Talabaniler, daha '90'lı ilk yıllardan itibaren "emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar" ummuş, uzun yıllar boyunca dosdoğru buna alet olmuşlardı. Bunu yaparlarken emperyalist müdahalelerin öteki halklar için yarattığı ağır ve acılı sonuçları umursamamış, kendi dar burjuva milliyetçi

hesaplarıyla hareket etmişlerdi. Şimdiyse derin bir hayal kırıklığı içinde bunun bedelini bizzat kendileri ödemektedirler. Bağımsızlık Referandumu'nu izleyen gelişmeler bütün bu bencil hesaplara çok ağır bir darbe olmuştur. Emperyalizme ve siyonizme bel bağlamak gafleti ile bölge gericiğinin gücünü küçümsemek dar görüşlülüğü bir arada, bu hiç de şaşırtıcı olmayan sonucu hazırlamıştır.

Irak Kürt hareketi neredeyse otuz yıldır Amerikan emperyalizmine sunduğu hizmete ve özellikle son yıllarda AKP iktidarı ile bölgesel düzeyde kurduğu gerici ittifaka rağmen bu akıbetten kurtulamadı. ABD çıkarlarına ve planlarına endekslenmiş bugünkü çizgiyi sürdürmekte ısrar ederse eğer, her bakımdan daha zayıf ve iğreti bir konumda bulunan Rojava Kürt hareketinin ödeyeceği bedel muhtemeldir ki çok daha ağır olacaktır.

- AKP iktidarının emperyalizmin ve siyonizmin taşeronu olarak gündeme getirdiği kirli ve yıkıcı Suriye politikası iflas ettiğinden beri, Ortadoğu'ya ilişkin Türk dış politikasının ekseninde artık yalnızca Kürt sorunu vardır. İzlenen politika, Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarının bloke edilmesi, olanaklıysa tasfiyesine endekslidir. Suriye Kürdistanı üzerinden gündeme getirilen bu politika, beklenmedik bir biçimde Güney Kürdistan üzerinden yeni boyutlar ve somut biçimler kazanmıştır. Suriye taşeronluğuna eşlik eden fakat Katar kriziyle birlikte çöken "Sünni eksen"i, şu sıralar yerini yeniden Kürdistan'ı paylaşmış ülkelerin geleneksel Kürt düşmanı ittifakına bırakmış görünmektedir. Türkiye, İran ve Irak üzerinden sağlanan ve Kürt halkının kazanımlarını hedef alan bu ittifaka çok geçmeden Suriye'nin de dahil olması kuvvetle muhtemeldir. Yeniden diriltilen bu geleneksel gerici ittifakın öncelikli hedefi de doğal olarak Rojava Kürt hareketi olacaktır.

9-) Bütün bu gelişmelerin ve gerçeklerin ışığında, **TKİP 30. Yıl Konferansı** aşağıdaki hususları önemle vurgular:

- Partimiz, Kürt partilerinin izlediği işbirlikçi çizgi nedeniyle haklı davası lekelenmiş bulursa da, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini, Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik kazanımları savunmaya, bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm gerici girişimlere karşı Kürt halkının yanında yer almaya devam edecektir.

- Kürt partilerinin emperyalizmden ve siyonizmden medet uman, böylece Ortadoğu'nun bu en mazlum ulusunun haklı ve meşru davasını kirleten, bu arada bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayan işbirlikçi politikalarının iç yüzünü sistemli bir biçimde açığa vuracaktır. Bel bağlanan emperyalist güçlerin yakın tarihteki sayısız ihanetine rağmen inanılmaz bir dar görüşlülükle sürdürülen bu politikanın bölge halklarının yanı sıra bizzat Kürt halkının kendisi için barındırdığı felaketi

sonuçlara her vesileyle dikkat çekecektir.

- 100. yılını kutladığımız Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, dünya ölçüsünde yarattığı muazzam sarsıntıyla, mazlum halkların ulusal özgürlük mücadeleleri için de yepyeni bir çığır açmıştı. Sömürge ve yarı-sömürge halklarının özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleri Ekim Devrimi'nin açtığı bu çığır içinde kendini bulmuş, emperyalizme, ondan ayrı düşünemeyen sömürgecilik sistemine ve bu sistemin iç sosyal-siyasal dayanaklarına yönelmiş, bu nesnel yönelimleriyle dünya devrimci sürecinin bir bileşeni olmuşlardı. Öte yandan Sovyetler Birliği ve komünistler önderliğindeki dünya devrimci işçi hareketinin varlığı ve büyük desteği bu mücadelelerin tarihsel başarısını alabildiğine kolaylaştırmıştı.

Ekim Devrimi'nin açtığı büyük devrimci çığırın 20. yüzyılın sonuna doğru geçici olmaya mahkum bir büyük kırılmaya uğraması, ulusal sorunların ve hareketlerin çehresini de baştan aşağı değiştirdi. Devrimci ulusal kurtuluşçuluk yerini gerici ya da en iyi durumda reformist burjuva milliyetçiliğine bıraktı. Ulusal sorunlar birçok durumda emperyalizme karşı mücadelenin dayanakları olmaktan çıktılar, tersine bizzat onun elinde halkları bölüp parçalamanın, şu veya bu ülke ya da bölgeye müdahalenin bahaneleri haline geldiler. Emperyalizm bugün, kendi kirli hesap ve çıkarları doğrultusunda istismar ederek, en haklı ulusal davaları bile kirletiyor, en mazlum halkları bile bir bakıma kendi suç ortakları durumuna düşürüyor.

Bütün bunlar tüm temel konularda olduğu gibi ulusal sorunda da Ekim Devrimi'nin büyük tarihsel mirasının, ortaya koyduğu programın, izlediği pratiklerin ve gerçekleştirdiği çözümlerin paha biçilmez önemini gösteriyor. Partimiz önümüzdeki bir yıl boyunca Ekim Devrimi'nin tüm öteki alanlarda olduğu gibi ulusal sorun alanındaki tarihsel kazanımları ve mirası üzerinde de çok özel bir tarzda duracaktır.

-IV-

TÜRKİYE: DİNSEL GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELENİN SORUNLARI

10-) Konferansımızın ön hazırlık metni şu giriş sözleriyle başlıyor: "Referandum sonrası Türkiye'de siyasal tablo bir parça netleşmek bir yana, daha da karmaşık bir hal almış durumda. Sürecin seyri bakımından belirsizlikleri çoğalan bu tabloda, yine de iki temel alanda yeterli açıklığa sahibiz. Daha şimdiden açığa çıkmış bulunduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıda yeni bir safhaya geçilmekte ve toplumsal muhalefete (özellikle de onun devrimci ve dirençli kesimlerine) karşı sistemli baskı ve ezme politikaları ağırlaştırılarak sürdürülmektedir. Bizi dolaysız olarak ilgilendiren ve de dosdoğru kesen bu iki alandaki açıklık, partinin güncel çalışması ve mücade-

lesi bakımından özellikle hesaba katılması gereken bir çerçeve sunmaktadır."

İşçi sınıfı ve emekçilere sermayenin sınıfsal saldırısı ile toplumsal muhalefete devletin siyasal saldırısı, bugünün Türkiye'sinin, rejim bünyesindeki sorunların ve hesaplaşmaların gölgesinde kalan en temel gerçeğidir. Solun önemli bir kesiminin rejim krizi kapsamındaki sorunlara özel ilgisi ve bu kamplaşmada laiklik, cumhuriyet değerleri ya da demokrasi vb. söylemlerle taraf olmak eğilimi, bu temel gerçeğin geri plana itilmesini ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Devrimci siyasal tutum her şeyden önce bu çarpıklığı hedef almalı, mücadelenin gerçek sınıfsal-siyasal eksenini ön plana çıkarmaya odaklanmalıdır.

Partimiz Anayasa referandumunu öncesi tartışmalarda buna özellikle dikkat çekmiş ve referandum konusundaki politikasını da bu çerçeveye oturtmuştu: "Dinci faşist hareketin 15 Temmuz'la birlikte kurmaya yöneldiği ve referandumla da taçlandırmak istediği yeni siyasal düzen, işçi sınıfı ve emekçiler için dizginsiz, engelsiz, kuralsız ve keyfi bir yönetim anlamına gelmektedir. Hedeflenen toplumu süreklileşen OHAL koşullarında KHK'larla keyfi ve kuralsız biçimde yönetmek olduğuna göre, bunun ağırlığını ve acısını herkesten çok işçiler ve emekçiler çekeceklerdir. Bu, kuralsız ve keyfi bir sömürü cehennemi demektir. Dinci faşist kliğin tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye en büyük vaadi de budur. Tayyip Erdoğan 'başkanlık sistemi' biçimi içinde işçi sınıfı ve emekçiler karşısında sermayenin 'demir yumruğu' olmaya soyunmaktadır. Ve zaten işin bu yönünü, AKP propagandası sermaye çevrelerine yönelik olarak incelikli bir biçimde işlemektedir de. Fakat yazık ki halen ön plana çıkan ideolojik-kültürel değerler çatışması görünümü üzerinden üstü kolayca örtülebilen en katı gerçek de budur." (*Referandum ve Devrimci Sınıf Çizgisi, Şubat 2017*)

Referandumu izleyen aylar içinde peş

peşe yaptığı iki ayrı konuşmada, Tayyip Erdoğan bu gerçeği en açık sözlerle doğruladı. Mayıs ayında TÜSİAD kodamanlarına yaptığı konuşmada OHAL'in en çok onlar için bir ihtiyaç ve olanak olduğunu söylemişti. Temmuz ayında emperyalist yatırımcılarla yaptığı toplantıda ise, daha da açık konuşarak, OHAL'i grev tehdidi olan her yere müdahale için kullanıyoruz dedi ve bunu da bizzat onlar için yaptıklarını ekledi. Uygun vesile doğsaydı, aynı açıklıkla, 'OHAL'i solu kamusal yaşam alanlarından temizlemek ve devrimci kesimlerini ezme için kullanıyoruz, daha ne istiyorsunuz' diye de seslenirdi aynı iç ve dış sermaye çevrelerine.

Bu, sınıflar mücadelesi alanında ve siyasal açıdan Türkiye'nin temel gerçeğinin bizzat "sermayenin diktatörü" tarafından da dile getirilmesidir.

11-) Dinsel gericilik ideolojik ve kültürel açıdan olduğu kadar iktisadi-sınıfsal açıdan da kurulu sermaye düzeninin en asli öğelerinden biri olageldi ve her dönem organik bir parçası olduğu bu düzenin hizmetinde oldu. Bir dönemdir yeni olan, onun artık düzenin kendisini de belirleyebilecek kadar güç kazanması ve olanaklı olursa eğer bu konumunu kalıcılaştırmasıdır. Bu yeni konum ve yöneliminin ona karşı mücadeleye özel bir anlam ve önem kazandırdığı açıktır. Fakat bundan hareketle onun kendi başına özel bir hedef haline getirilmesi ve böylece dinsel gericiliğe karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadeleden kopartılması, devrimci konum ve kimliğin yitirilmesi demektir.

Dinsel gericiliğin çatı partisi AKP, onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar öbeklendiği bin bir türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye'sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı

mücadele, kurulu sermaye düzenine ve onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir ögesidir.

12-) Daha özgün bir dinamiğe dayanan Kürt ulusal hareketi bir yana bırakılırsa, bugünün Türkiye'sinde sınıfsal konum ve duyarlılıkları temelden farklı iki ayrı toplumsal muhalefet alanı var. Bunlardan ilkinin, AKP iktidarının dinci-gerici yönelimlerine karşı laiklik ve cumhuriyet değerleri üzerinden en büyük hassasiyeti gösteren modern ara katmanlar oluşturmaktadır. İkincisini ise, AKP iktidarının emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda izlediği iktisadi-sosyal politikaların acısını çeken, buna tepki ve öfkesini de her fırsatta dışa vuran işçi sınıfı ve emekçi katmanlar oluşturmaktadır.

İlk grubun tepkisi sınıfsal yönden son derece bilinçlidir ve bu nedenle de belirgin sınırlar içindedir. Kurulu düzenin kendisine değil, onun dinsel gericiliğin bugünkü egemenliği koşullarında aldığı somut biçime karşıdır. Laiklik ve cumhuriyet değerlerine bağlılık bu katmanlar için temelde bir yaşam tarzı ve kültürel değerler sorunudur. Bu katmanların esasa ilişkin bir sınıfsal sorunu yoktur, sınıfsal konum ve çıkarları bu düzenle iyi kötü bağdaşmaktadır. Bu nedenledir ki onlar, onların temsilcisi durumundaki siyasal akımlar, laiklik, yaşam tarzı, aydınlanma ya da ilerici kültürel değerler mücadelesini temel sınıfsal sorunlardan koparmaya çalışırlar. Kendi sınıfsal konumlarından bakıldığında bu mantıklı ve anlaşılır bir davranıştır. Öteki bir ifadeyle, bu bilinçli bir sınıf tutumudur.

İşçi sınıfı ve emekçiler içinse halen sorun yaşam tarzı değil fakat çalışma ve yaşam koşullarıdır. Kuşkusuz bu sınırlardaki bir hassasiyet ve mücadele özne açıdan henüz sınıfsal bilinç ve yönelimden yoksundur. Fakat nesnel ve potansiyel açıdan devrimci sınıf mücadelesini geliştirip güçlendirmenin biricik alanı da burasıdır. Zira bu temel sınıf ilişkileri ve mücadelesi alanıdır. Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı özel mücadelenin sermaye düzeni ve emperyalizme karşı genel devrimci mücadele içinde anlamlandırılıp geliştirilebileceği biricik alan da burasıdır.

13-) Modern burjuva toplumunda laikliğe en çok ihtiyacı olan, herkesten çok işçi sınıfıdır. Onun sınıfsal mücadele birliğini ve bütünlüğünü sağlayabilmesi, din ya da mezhep bölünmelerinin yıkıcı etkilerinden sakınabilmesi, tam da laik bir anlayışla hareket edebilmesi ölçüsünde olanaklıdır. Öte yandan işçi sınıfı, gerçek laikliği gerçekleştirme yeteneğine sahip biricik sınıftır da. Temel sınıf çıkarları yönünden homojen bir sınıf oluşturan işçi sınıfını bölen tam da dinsel, mezhepsel ya da milliyetçi düşünce ve inançlardır. Dolayısıyla dinine, mezhebine, inancına, kültürüne, etnik kökenine bakmadan birbirine sarılması, herkesten çok işçilerin ihtiyacıdır.

Fakat halen bu bilincin çok uzağında olan işçilere bunu anlatmanın yolu onların sosyal-sınıfsal duyarlılıklarını ve mücadelelerini geliştirmekten geçmektedir. Ankara Tekel Direnişinin milliyet ayrımı üzerinden çok iyi örneklediği gibi, işçileri bölen ideolojik ve kültürel ayrımların panzehri sosyal mücadeledir. Dolayısıyla gerçek sınıf devrimcilerine düşen, temel iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar üzerinden işçilerin eylemini ve giderek böylece bilincini geliştirmektir.

Laiklik mücadelesi sınıfsal bir zemine oturtulmaz, sınıf ilişkileri ve çelişkileri, dolayısıyla sömürüye ve mülkiyet düzeyine karşı mücadele üzerinden anlamlandırılmazsa eğer; burjuva düzenin sınırları aşılmamış, ilerici orta sınıf çizgisi sınırlarında kalınmış olur.

Bu, ilerici ara katmanlardan gelen aydınlanma değerlerini, laikliği, cumhuriyetin ilerici kazanımlarını savunmaya yönelik tepkinin görmezlikten gelinmesi ya da küçümsemesi değildir. Sorun, bunun onların sınıfsal konumlarından gelen sınırlı bir tepki olduğu gerçeğini hiçbir biçimde unutmamak, bu son derece sınırlı ve güdük düzen içi tutumun yedeğine düşmemektir.

Bugünün Türkiye'sinde Kemalist eğilimli cumhuriyetçi geniş bir kitle var. Bu kitlenin toplumun üstüne adeta bir karabasan gibi çökmüş dinsel gericiliğe karşı ilerici bir tepki geliştirmesi olumlu ve önemlidir. Biz bu tepkiyi, bunun ürünü mücadeleyi, kendi sınırları içinde önemseriz de. Bizim sorunumuz, doğası gereği düzen içi olan bu basınç karşısında bağımsız sınıf konumunu ve yönelimini koruyabilmektir. Bu nokta, hele de günümüz Türkiye'sinde, hayati önemdedir.

Türkiye solunun bir kesimi bu cumhuriyetçi duyarlılığın cazibesine kendisini fazlasıyla kaptırmış görünüyor. Aralarında işi "Kemalist cumhuriyete sosyalizm çok yakışır" demeye vardırırlar bile var. Bu, 100. yılını kutlama adı altında Ekim Devrimi'nin bütün bir devrimci özünü boşa çıkarmakla aynı anlama gelmektedir. Yeni bir çağı açmış ve 20. yüzyıla damgasını vurmuş, bunu da kendi döneminin en yeni, en diri ve o günün dünyasının en demokratik (ama özü bakımından burjuva!) cumhuriyetini temellerinden yıkarak başarmış, sosyalizme tam da bu sayede yönelebilmemiş bir büyük devrimi orta sınıf bakış açısına uyarlamaktır. Partimiz oportünizmin ve pragmatizmin bu türden kaba örnekleri üzerinde ayrıca durmalıdır ve duracaktır da. Burada amacımız, laiklik ve cumhuriyet değerleri söylemlerinin bugünün Türkiye'sindeki cazibesinin barındırdığı tuzaklara işaret etmektir.

14-) TKİP 30. Yıl Konferansı, buraya kadar söylenenlerin ışığında, partimizin referandum politikasını gerekçelendiren metninden aldığımız aşağıdaki pasajların önemine bir kez daha dikkat çeker:

"Sınıf devrimcilerinin esas çabası, konum ve yönelimlerinin doğası gereği,

öncelikle işçilere yönelik olacaktır. Geniş işçi kitlelerinin dinsel ve milliyetçi önyargılarla sersemletildiği gerçeği düşünülürken bunun önemi yeterince açıktır. Bu çerçevede onlara yeni saldırının gerçek sınıfsal anlamını çok yönlü biçimde açıklamak, böylece ayrışma ve kutuplaşmanın gerçek sınıfsal karakterini ön plana çıkarmak apayrı bir önem taşımaktadır.

"Fakat bu hiçbir biçimde aynı saldırının öteki toplumsal katmanların çıkarları, duyarlılıkları ya da öncelikleri için taşıdığı önemi küçümsemek, hele de görmezlikten gelmek demek değildir. Dinci-faşist odağın saldırısı toplumun tüm ezilen katmanlarını ve ilerici kesimlerini, öncelikle de kadınları, Alevileri, Kürtleri, yanı sıra öteki etnik ve dinsel azınlıkları, bu arada Kemalist cumhuriyetin tarihsel-kültürel mirası, laiklik, yaşam tarzı, düşünsel ve bilimsel özgürlük vb. konularda duyarlı modern ara katmanları yakından ilgilendirmektedir. Bu çerçevede halihazırdaki politizasyon, gerilim ve kutuplaşmada bu kesimlerin özellikle öne çıkması şaşırtıcı değildir. Zira saldırının içeriği ve amaçları bu kesimler ya da katmanlar için daha görünür durumdadır ve onların hiç değilse belirli kesimleri ideolojik ve kültürel açıdan bu gerçeği algılamakta ve hızla tepki vermekte çok daha elverişli bir konumdadırlar.

"Denilebilir ki bu açıdan halen en zayıf durumda olanlar yazık ki işçilerdir. Sorunun sınıfsal anlamını ve önemini ön plana çıkarmak ve bunu her yolla işçilerin gündemine sokmak bu nedenle fazlasıyla önemli ve önceliklidir. Sınıf devrimcileri, devrim umudunu işçi sınıfına bağlamış tüm devrimciler, öncelikle bunu yapmalı, ama tüm öteki kesim ve katmanların bu saldırı karşısında özellikle kendini gösteren ilerici duyarlılıklarını da her açıdan önemsemeli ve desteklemelidirler." (*Referandum ve Devrimci*

Sınıf Çizgisi, Şubat 2017)

-V-

BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ'NİN 100. YILI

15-) Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılını ayrı bir gündem olarak ele alan, TKİP 30. Yıl Konferansı, MK'nın Ağustos 2016 tarihli **Partiye Raporu**'nda ortaya konulan perspektif ve planın önümüzdeki bir yıla yayılmasını kararlaştırmıştır.

Söz konusu raporda, Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu özel koşullarda kitlelere yönelik olarak yapılabileceklerin sınırları konusunda peşinen ihtiyatlı davranılmış, gerçekçi bir tutumla iddialı hedeflerden kaçınılmıştır. Asıl vurgu ideolojik çalışmaya, bu temelde teorik ve tarihsel yönden tüm partinin eğitim ve donanımına, buna bağlı olarak da her türden oportünist sol akım ya da eğilime karşı ideolojik mücadeleye yapılmıştır.

Partiye yönelik cephesinde kampanyanın temel amacı, çeperi de içinde olmak üzere tüm partiyi, büyük devrimin teorisi ve bütün bir tarihsel deneyimi temelinde eğitmek, böylece teorik ve tarihsel incelemeyi, eğitimi ve donanımı yeni bir düzeye çıkarmaya çalışmak olarak tanımlanmıştır. Sola dönük yüzünde ise, büyük devrimin teorisi ve devrimci pratik deneyimi ışığında, proletarya devriminin sorunları konusunda her türden oportünizmle araya yeniden kalın çizgiler çizmeye dayalı bir ideolojik mücadeleye işaret edilmiştir.

Önümüzdeki bir yıl kampanyanın tanımlanan bu amaçları çerçevesinde planlanacaktır. Konferansı izleyecek günlerden başlayarak belirli aralıklarla partiye Ekim Devrimi eksenli inceleme ve eğitim programları sunulacak, bu bütün bir yıl boyunca sürdürülecektir. Kasım 2018'den itibaren ise aynı inceleme ve eğitim çabası bu kez, başta Alman Dev-

rimi olmak üzere Ekim Devrimi'nin sarımsıyla oluşmuş öteki devrimci çalkantılarla sürdürülecek ve nihayet, 2019'da, Büyük Çin Devrimi'nin 70. yılı da vesile edilerek, 20. yüzyılın sömürge ve yarı-sömürge devrimlerinin incelenmesine bağlanacaktır.

Böylece partide, Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle klasik burjuva devrimlerinin incelenmesiyle başlayan eğitim çabası, ekseninde Ekim Devrimi olmak üzere, modern zamanların tüm devrimleri üzerine kapsamlı bir teorik ve tarihsel eğitim süreci olarak sürdürülecektir. Başarıyla planlanır ve ciddiyetle uygulanırsa eğer, önümüzdeki iki yılı kapsayacak bu çaba, devrimler tarihi üzerinden partinin kapsamlı bir ideolojik eğitimi ve donanımı anlamına gelecek, partinin ideolojik düzeyinde ve dolayısıyla mücadele kapasitesinde dikkate değer bir sıçramaya yol açacaktır.

-VI-

İDEOLOJİK, ÖRGÜTSEL VE RUHSAL BİRLİK BAŞARININ GERÇEK GÜVENCESİDİR!

16-) Konferansımızın ön hazırlık metni "**Ağırlaşan koşullar ve Parti**" ara başlığı altında şunları söylüyor: "Her bakımdan zorlu geçecek bir dönemin içindeyiz. Parti sağlam durmak ve tüm cepheledeki görevlerini başarıyla omuzlamak sorumluluğu ile yüz yüzedir. Sağlam durabilmenin olmazsa olmaz ön koşulu, partide ideolojik, örgütsel ve ruhsal birliktir.

"Bu koşul, partinin iç bütünlüğü ve kendi içinde kenetlenmesiyle ilgilidir ve kuşkusuz kendi başına hiçbir biçimde yeterli değildir. Bunu dünyada, bölgede ve Türkiye'deki dönemsel duruma ilişkin bir bilinç açıklığı; saldırılara dayanıklı, sağlam ama alabildiğine esnek bir örgütsel var oluş; direnme ve dövüşme yeteneği, bu çerçevede cüret, cesaret ve devrimci inisiyatif; tüm bu özellikleri kendinde cisimleştirmiş eğitilmiş ve donanımlı kadrolar; ve nihayet, tüm bunların içinde anlam bulacağı başarılı bir sınıf çalışması, sınıfı örgütleme ve mücadeleye yöneltme başarısı tamamlamak durumundadır."

Bu bakış açısı **TKİP 30. Yıl Konferansı**'nın tüm çalışmasına yön vermiştir.

Kendisinden bekleneni asgari bir başarıyla karşıladığına inandığımız konferansımız, çalışmasıyla **TKİP VI. Kongresi** hazırlık sürecini de fiilen başlatmış bulunmaktadır. Bu hazırlık süreci, konferansımız üzerinden parti yaşamına müdahale kapsamında gündeme getirilen sorunların partinin toplamı üzerinden pratik bir çözüme bağlanma süreci olacaktır aynı zamanda.

TKİP 30. YIL KONFERANSI

Kasım 2017

www.tkip.org

(TKİP Merkez Yayın Organı **Ekim'in**, Kasım 2017 tarihli 308. sayısından alınmıştır...)

İstanbul'da "Gelecek mutlak sosyalizm!" etkinliği çağrıları

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) Ekim Devrimi'nin 100. yılı dolayısıyla 3 Aralık'ta İstanbul'da gerçekleştireceği "Gelecek mutlak sosyalizm!" etkinliğinin çağrıları sürüyor.

Kartal'da faaliyetlerini hafta boyunca sürdüren sınıf devrimcileri, etkinliğe çağrı çerçevesinde çıkarılan sticker ve afişleri, Merkez, Kurfalı, Esentepe mahallelerinde yaygın olarak kullandı. Mahallelerde *Kızıl Bayrak* gazetesi ile çağrı yapan sınıf devrimcileri etkinliğin duyurusunu emekçilere taşıdı.

Ayrıca etkinliğin duyurusunun yer aldığı bildiri de Kartallı Kazım Meydanı civarında sesli ajitasyonlarla emekçilere ulaştırıldı. Bildiriyi yırtıp yapılan stickerları sökmeye çalışan bir faşist, sınıf devrimcilerinin müdahalesi ve sesli ajitasyonlarla geri adım attı. Emekçilerin de sahiplenmesi üzerine saldırgan uzak-

laştı. Kartal Bankalar Caddesi'nde ve Kadıköy'de gerçekleştirilen *Kızıl Bayrak* satışları ile etkinliğin duyurusu yaygınlaştırılıyor.

KARTAL'DA ETKİNLİK KOMİTESİ HER HAFTA TOPLANİYOR

Öte yandan Kartal'da sınıf devrimcilerinin her hafta yaptıkları etkinlik komitesi toplantısının bu haftaki gündemi "Cennet Belgeleri" ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü oldu. "Cennet Belgeleri" üzerinden kapitalizmin çürümüşlüğüne emekçilere teşhir etme kararı alındı. Kadına yönelik şiddete karşı emekçilere çağrı yapılması ve köy derneklerinde etkinlikler düzenlenmesi kararlaştırıldı. Ekim Devrimi'yle birlikte, emekçilerin ve kadınların kazanımları ve elde ettikleri haklar üzerinden yaygın bir çağrı yapıl-

ması kararlaştırıldı.

ETKİNLİK STİCKERLARI YAYGIN OLARAK KULLANILYOR

Küçükçekmece'de Cennet Mahallesi trafiğe kapalı caddede ve Sefaköy Lisesi civarında sınıf devrimcileri, işçi-emekçilere ve liselilere Ekim Devrimi'nin 100. yılı çağrılarını taşıdı. "Gelecek mutlak sosyalizm!", "İşçi sınıfı savaştık, sosyalizm kazanacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" yazılı BDSP stickerları yaptı.

Etkinliğin çağrı afişleri Sarıgazi, Yenidoğan otobüs güzergâhlarına yapıldı. Dudullu, İMES ve Sarıgazi'de sticker çalışmalarları yapıldı.

Ayrıca, Nurtepe'de Çayan Mahallesi'nde, Güzeltepe'de, Okmeydanı'nda etkinlik çağrısının yer aldığı stickerlar kullanıldı.

Mersin'de Ekim Devrimi söyleşisi

Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle 12 Kasım'da Mersin'de söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşi ilk olarak Eksen TV tarafından hazırlanan belgeselin izlenmesiyle başladı. Söyleşi kısmında ise Ekim Devrimi'nin kazanımlarına ve işçi sınıfının neleri başardığına dikkat çekildi.

DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada işçi sınıfının örgütlenmesinin önemi ve gerekliliğine vurgu yapılarak, Ekim Devrimi'nin deneyimlerinden öğrenmenin üzerinde duruldu. Sınıf bilincinin artırılması için gerekli olan eğitim ihtiyacına ve devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi gereğine vurgu yapıldı. Serbest Bölge'den söyleşiye katılan işçiler ise fabrikadaki artan sömürü ve baskılara dikkat çekerek, örgütlenmenin önündeki engellere dikkat çekti.

Söyleşide BDSP adına yapılan konuşmada ise sınıfın siyasal mücadeleyi büyütmesi ihtiyacına değinilerek, bunun için de bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda devrimci temellerde örgütlenmesi gerektiğine vurgu yapıldı. Konuşmada ayrıca Kavel, 15-16 Haziran Direnişi, Tekel, Greif ve Metal Fırtına deneyimlerine de değinilerek işçi sınıfının her düzeyde örgütlenmesi gerektiği dile getirildi.

Tuzla'da emekçiler 3 Aralık tarihinde Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde yapılacak etkinliğe çağırdı!

"EKİM DEVRİMİ'Nİ ANMANIN HUZURU İÇİNDEYİM!"

100 yıl önce Ekim Devrimi'yle beraber kurulan sosyalist cumhuriyetin dünyaya yansıttığı güzelliklerle selam olsun işçi kardeşlerime. Platformumuzun bünyesinde düzenlenecek olan etkinliğin dayanışmamıza eklenecek bir halka daha olacağını bilerek tüm arkadaşları etkinliğe çağırıyorum.

Bu vesileyle 100. yılına giren Ekim Devrimi ve uğruna canlarını veren yoldaşlarımızı anmanın huzuru içindeyim. Yoldaş Lenin'in devrime olan inancı, işçi arkadaşların sınıfsal ayrımları kaldırmak için verdikleri mücadele neticesinde tohum toprağa düşmüştür. Tohumlar ye-

"Kendi iktidarımızı kurmak için..."

şerdi ve o ağaç bugüne kadar geldi, işçi arkadaşların her direnişinde simge oldu.

Devrim için mücadele veren tüm yoldaşlara selam olsun!

Bir metal işçisi

GELECEK NESİLLER İÇİN...

3 Aralık'ta yapılacak etkinliğe katılıyorum. Çünkü bu düzenin değişmesini istiyorum. Yanlış giden düzende bir farkındalık yaratmak istiyorum.

Üniversite öğrencisiyim. Mezun olduktan sonra iş bulacağıma dair hiç bir ümidim yok. Eğitim sistemimde yanlış giden bir şeyler var fakat düzeltilmek yerine daha da kötüye gidiyor.

Yanlış eğitim sistemimde yanlış eğitim alan nesilleriz. Bu düzen doğru eği-

tim almamızı engelliyor. Düşünmeyen, üretmeyen sadece "bize verilen görevleri doğru bir şekilde yerine getiren" nesiller olmamızı istiyorlar.

Zengin-fakir ayrımının bu düzende kendisini gösterdiği en belirgin yer eğitim sistemi olmaya başladı. Artık paran yoksa kaliteli bir eğitim alamazsın mesajı veriliyor.

Eğitim sisteminin iyileştirilmesi için, gelecek nesiller için herkesi etkinliğe katılmaya çağırıyorum.

Bir üniversite öğrencisi

KAYGISIZ BİR DÜNYA İÇİN ...

3 Aralık'ta yapılacak etkinliğe katılıyorum. Çünkü eşim en tehlikeli ve ağır

işte çalışıyor ama geçinemiyoruz. Küçük çocuklarım olduğu için işe giremiyorum. Eşim inşaat işçisi fakat bizim hiç evimiz olmayacak. Eşimin çalışma koşulları çok kötü olduğu için her sabah işe giderken akşam dönecek mi diye düşünüyorum. İki çocuk annesiyim, çocuklarım için gelecek kaygısı güdüyorum.

Etkinliğe katılacağım. Çünkü ülke koşulları şu anda çok kötü. Zamlar, kira artışları hiçbir koşulda nefes alamıyoruz. Bu zorlukların herkes farkında, bizzat yaşıyorlar. Fakat bulunduğu yerden isyan ediyorlar, icraata gelince bir şey yok. Yaşam alanımda olan haksızlıklara ses çıkarmaya çalışıyorum. Herkesin yaşadığı sorunları dile getirmesi lazım. Olan haksızlıklara boyun eğip köleliği tercih etmek yerine bundan 100 yıl önce olduğu gibi kendi iktidarımızı kurmak için mücadele etmek lazım.

Ev emekçisi kadın

2018 bütçesinin gösterdikleri

Eğitimde gericiilik artarak devam ediyor

Geçtiğimiz günlerde açıklanan 2018 bütçesi farklı yönleriyle tartışılmaya devam ediliyor. Toplumcu Ortaçağ karanlığıyla sarmalamaya çalışan AKP iktidarı, dini eğitime ayırdığı bütçeyle de bunun ideolojik temellerini yaratmaya çalışıyor. Merkezi bütçeden MEB'e ayrılan 92 milyar TL'lik payın, eğitim harcamaları için kullanılacak 6,7 milyar TL'sinin yüzde 36'sı "din öğretimi"ne ayrıldı. Yani din öğretimine ayrılan pay geçen seneyle oranla yüzde 68 artmış oldu. Bu payın yüzde 96'sı ise yeni imam hatip liseleri açmak için kullanılacak.

15 yıllık AKP iktidarı döneminde imam hatip liselerinin sayısı, fen liselerinin sayısını dörde katladı. Her geçen gün pıtrak gibi çoğalan bu liseler ise yapılan tüm teşvik ve dayatmalara karşın dolmuyor. Ancak genel liselerde (sosyal bilimler, fen, anadolu liseleri) okuyan öğrenci sayısı, imam hatip lisesi öğrencilerinin 2,5 kat fazlası olsa da imam hatip liselerine ayrılan pay oransal olarak genel liselerin çok çok üzerine çıkıyor.

Gerek dönüştürme yoluyla, gerekse yeni açılarak imam hatip lisesi sayısı arttırılırken, geriye kalan genel liselerde verilen eğitim de giderek gerici bir hal alıyor. Din dersi saatleri arttırılıyor, felsefe, sosyoloji gibi dersler yüzeyselleştiriliyor, sekülerizm, pozitivizm vb. anlayış ve disiplinler "inanç problemi" olarak ele alınıyor, tüm derslerde kadına yönelik ayrımcı bakış besleniyor. Evrim teorisi müfredattan çıkarılırken cihat temel bir konu olarak derslere giriyor. Okullarda kız çocuklarına başörtüsü serbest hale getirilirken karma eğitim hedef tahtasına çakıldı, sınıflar kız ve erkek öğrenciler olarak ayrılmaya başlandı. Eğitim öğretim dönemi başında TEOG'un apar topar kaldırılması ve yerine getirilen adrese dayalı yerleştirmeye her yere yayılan imam hatip liseleri topluma adeta dayatılır hale geldi.

Devlet okulları Ensar Vakfı gibi çürümüşlüğü tüm toplum nezdinde teşhir olmuş gerici kurumlarla protokoller imzalayarak ortak iş yapıyor, KYK yurtlarında "ablalar, abiler", "manevi rehberlik" hizmetleri veriyor. Sermaye devleti sözde Fethullahçı cemaate karşı savaş yürütürken farklı tarikatları toplumun üzerine bir ağ misali fırlatıyor. Yurt açan tarikatlara bütçe ayrılması konusu AKP'nin Gülen cemaatine karşı yürüttüğü operasyonların ne kadar riyakârca ve açık bir çıkar çatışmasına dayalı olduğunu gözler önüne seriyor.

Topluma devlet tarafından böyle bir eğitim anlayışı dayatılırken, alternatif olarak ise özel okullar gösteriliyor. İçinde bulunduğumuz eğitim-öğretim yılı başında bin 777 özel okul açıldı. Son iki yılda iki bin 850 özel okul açıldığını söyleyen Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz "özel sektörün payının arttırılması yolundaki çalışmalarımız devam ediyor" açıklamasında bulundu. 12 Eylül'den itibaren yarı

kamusal alan olarak tanımlanan eğitim alanında özelleştirme politikası tam sürat devam ediyor.

MESLEK LİSELERİ VE İMAM HATİP LİSELERİ: BİR TAŞLA İKİ KUŞ

Kendi dinci-gerici bakışı çerçevesinde toplumu yeniden yapılandırmaya girişen AKP iktidarının eğitim politikasında önem verdiği diğer halka ise meslek liseleri. "Biz mucit yetiştiremeyiz, biz ara eleman ülkesiyiz" diyenler meslek liselerinin oranını toplam liseler içinde yüzde 70'e çıkarma hedefiyle ülkenin genç nüfusunu sermayeye dinamik ve ucuz iş gücü olarak sunmaya hazırlanıyor.

Eğitim politikasındaki bu iki nokta kuşkusuz birbirinden bağımsız adımlar değil. Burjuvazinin hizmetindeki sermaye devleti ve onun gerici temsilcisi AKP iktidarı bir yandan toplumu gerici bir temelde dönüştürürken diğer yandan da sermayeye ucuz emek ordusu yaratıyor. Bu resimde işçi ve emekçi çocuklarına ise

dindar ve itaatkâr ücretli köleler olmak düşüyor.

Özellikle '80 darbesinin ardından toplumu yönlendirmek için bizzat sermaye devleti tarafından kullanılan dinci gerici ideoloji günümüz Türkiye'sinde temel bir güç haline gelmiştir. Bu güce yaslanarak iktidar koltuğuna yerleşen Erdoğan AKP'si, bir yandan gelecek kuşakları "ağaç yaşken eğilir" mantığıyla kendi bakışı üzerinden yetiştirmeye çalışmakta, bir yandan da parçası ve temsilcisi olduğu sermaye sınıfı için ucuz iş gücü yaratmaya çalışmaktadır. Eğitimde yaşanan gelişmeler bu iki adımın kesiştiği nokta olarak karşımıza çıkıyor. Daha lise sıralarında kaderciler zihniyete mahkûm edilen, "öteki dünya" ile avutulan genç kuşaklar yarın fabrikaların uysal köleleri olarak yetiştirilmek isteniyor. Konuyu bu bütünlükle ele almak, eğitim alanında gündeme gelen saldırılara karşı verilecek mücadelenin doğru bir zemine oturmasını sağlayacaktır.

MEB, kadın ve çocukların gizli bilgilerini ifşa etti!

Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) koruma altındaki kadın ve çocuklara ilişkin gizli kılması gereken bilgileri ifşa ettiği ortaya çıktı. Çocukların yaşamlarını riske atan il müdürlüklerine genelge yollayan bakanlık, iç yazışmalarında gizlilik esaslarına uyulması talimatı verdi.

MEB'in resmi yazışmalarda kullandığı Doküman Yönetim Sistemi'nde (DYS), şiddete uğrayan veya şiddete uğrama tehlikesi

bulunan kadınların, çocukların, aile bireylerinin ve tek taraflı ısrarlı takip mağduru olan kişilerin korunması ve bu kişilere yönelik şiddetin önlenmesi için mahkemelerin verdiği gizlilik kararları MEB tarafından görmezden gelindi. Bakanlığın, Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun kapsamında hakkında kimlik bilgileri için gizlilik kararı verilen öğrenci ve ailelerinin adlarını sistem üzerinden

hiçbir gizlilik kuralına uyulmadan yazışmalarda kullandığı belirlendi.

MEB'in 'ifşa genelgesi', Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü'nün tüm illere gönderdiği yazı ile ortaya çıktı. Çocukların ve ailelerinin korunmasını hiçe sayan il müdürlüklerini uyararak MEB, kanun hükümlerinin dikkate alınması gerektiğini belirterek hakkında tedbir kararı bulunan kişilere dair yazışmaların "gizlilik dereceli ya-

zışma" olarak değerlendirilmesi, DYS'de gizli doküman işlemlerinin yapılması, yazı ve eklerinin genel müdürlüğe posta yolu ile "gizli" ibareli ve kapalı zarf içinde gönderilmesi talimatı verdi. Bakanlığın bugüne kadar yaşanan ihmalere karşılık herhangi bir işlem başlatıp başlatmadığı bilinmezken genelgede gizliliği hiçe sayan il müdürlüklerine kanundaki 4 yıl hapis cezası hükmü hatırlatıldı.

Gerici ve piyasacı eğitime “yeni” model!

Bilindiği üzere hükümet eğitim-öğretim yılının başında, liselere giriş sınavı olan TEOG’u kaldırdı. TEOG’un yerine getirilen sistem ise geçtiğimiz günlerde açıklandı. Buna göre; 1 milyon 200 bin 8. sınıf öğrencisi ‘Eğitim Bölgesi ve Sınavsız Mahalli Yerleştirme Sistemi’ ve Haziran ayında yapılacak bir merkezi sınavla liseye geçiş yapacaklar.

Yeni sistemde 1 milyon öğrenci, yani 8. sınıf öğrencilerinin yüzde doksanı ev adresine en yakın 5 okul üzerinden tercih yapabilecek ve birisine yerleştirilecek.

Bu okullar için eğitimden sorumlu bakan niteliksiz tanımlaması yapmıştı. Bu itiraf hükümetin eğitime bakış açısını ve niyetini çok iyi özetliyor. Çünkü hükümet devlet okullarının imam hatipler dışında gerçekten yetersiz hale gelmesini istiyor. Bunun için devlet bütçesinden eğitime yeterince pay ayrılmıyor, eğitime ayrılan kaynaklar ise büyük oranda imam hatiplerin açılmasına ve bu okulların ihtiyaçlarına harcanıyor. Diğer liselerin ihtiyaçları ise kaderine terk ediliyor, çoğuna öğretmen bile atanmıyor. Mevcut okul binalarının birçoğu yeterli fiziksel donanımdan yoksun. Genel liseler temel ihtiyaçları karşılamak için velilerden para toplama yoluna gidiyor.

Bunun yanı sıra hükümet TEOG’un yerine getirdiği bu yeni sistemle bir başka sorununu daha çözmeyi hedeflemektedir. Şöyle ki, hükümet açtığı imam hatip liselerinin tüm çabalara rağmen sadece yüzde 65’ni doldurabiliyordu. Bu yeni sistemde mahallesinde girebileceği okul bulamayan, not ortalaması düşük öğrenciler mecburen imam hatip lisesi

İstanbul’daki yurtta öğrenciler zehirlendi

Sermaye devleti tarikat yurtlarını, özel yurtları teşvikler ve yardımlarla beslerken, KYK yurtlarında öğrenciler pek çok sorunla karşılaşmaya devam ediyor.

Son olarak da İstanbul’da 14 Kasım gece saatlerinde bir yurtta çok sayıda öğrenci gıda zehirlenmesi yaşadı.

Sancaktepe’de Mahmut Celalettin Ökten KYK Yurdu’nda, 30’a yakın öğrenci yemekten zehirlendi.

Zehirlenmenin ardından öğrenciler yurt yönetimine tepki gösterdi. “Yönetim istifa!” sloganlarıyla toplanan öğrenciler, yurttaki sağlıksız koşulları protesto etti.

Zehirlenen öğrenciler 6 ambulansla hastanelere kaldırıldı.

B. YILMAZ

tercihi yapacaktır. Yine girebilecek okul bulamayan çocukların aileleri borç-harc yaparak mecburen özel okul seçeneğine zorlanacaktır. Yani bu sistemde tüm yollar ya imam hatip lisesine ya da özel okula çıkmaktadır.

Yeni liseye geçiş sistemi açıklanırken ortaya atılan sınav kalktı söylemi de yalandır. Çünkü Haziran ayında bir merkezi sınav yapılacaktır. Yapılacak sınavla 120 bin öğrencinin bakanın nitelikli okul dediği fen liseleri, Anadolu liseleri, sosyal bilimler liseleri ve proje imam hatip okullarına yerleştirilmesi hedeflenmektedir. 8. sınıf öğrencilerinin çoğunluğu şanslarını zorlamak için bu merkezi sınavla gireceklerdir. Yani sınav öncesindeki sancılı, pahalı ve kaygılı hazırlık süreci devam edecektir.

Bu sınav sonucuna göre yerleşecek öğrencilerin çoğunluğu da proje imam hatip liselerini tercih etmek durumunda kalacaklardır. Çünkü fen liseleri sayı olarak az. Anadolu liselerinin ise hazırlık sınıfı olması ve öğrenci alımı 5 sınıfla sınırlandırılmış olmasından kaynaklı çoğu öğrenci zorunlu olarak proje imam hatip liselerine yönelecektir.

Özetlersek, eski eğitim sisteminin yerine getirilen bu yeni sistem eski sistemi aratacak düzeydedir. AKP hükümeti kendi ideolojik hedefleri doğrultusunda eğitimi daha gerici ve piyasacı hale getirerek paran kadar eğitim hedefini gerçekleştiriyor. İşçi-emekçi çocuklarının ucuz iş gücü olmaları için ne gerekiyorsa onu yapmaya çalışıyor.

Geleceksizlik üreten düzene karşı mücadeleye!

Eğitim sisteminde sürekli gerçekleşen değişimler toplumun gündeminde önemli bir yer tutuyor. Son birkaç ayda yaşanan değişimlere baktığımızda bile bu durumun nedeni ortaya çıkıyor; İmam hatipler için 50 bin olan nüfus koşulu 5 bine düştü, her okula abdesthane ve kadın ile erkek için ayrı ayrı olmak üzere mescit bulundurma zorunluluğu getirildi, biyoloji ders saati azaltılarak evrim konusu derslerden çıkartıldı, Marks sosyoloji ders konuları arasından çıkartıldı, TEOG ve YGS-LYS sınavları kaldırıldı...

Plansız bir şekilde gerçekleşmiş gibi hayata geçirilen bütün bu değişim-

ler birbirleriyle bağlantısı içinde belli bir amaca hizmet ediyor. Örneğin bir bölgede imam hatip açmak için geçerli olan nüfus koşulunun 50 binden 5 bine çekilmesine bakalım. Bunun anlamı her mahalleye imam hatip yapılacağı, hatta çoğu mahalleye birden fazla imam hatip yapılacağıdır. Bu sonucu TEOG’un kaldırılması ve sermaye düzeninin şefi Erdoğan’ın “En iyi okul evine en yakın okuldur” sözleriyle birlikte değerlendirdiğimizde görülen şudur; öğrenciler için imam hatip okulları bir tercih olmaktan çıkıp zorunluluk olacak. Bugün bile binlerce öğrenci zorunda kaldığı için imam hatiplere gidiyor. Yarın sermaye düzeni

milyonlarca işçi emekçi aileyi ve çocuğunu şu tercihi yapmak zorunda bırakacak; imam hatipler mi? Meslek liseleri mi?

Sermaye düzeninin eğitim sisteminin beklentisi geleceğin nitelikli ucuz iş gücünü yetiştirmek, bunu yaparken de dinci-milliyetçi ideolojik hegemonyasını güçlendirmektir. Yapılan bütün değişimler bu amaca hizmet etmesi için hayata geçiriliyor. Sermaye düzeni bunu yapmaya çalışırken çoğunlukla eline yüzüne bulaştırıyor. Sermaye düzeninin eğitim sistemi üzerinden var olan niyetleri toplumun geniş kesimlerinin ciddi tepkilerini biriktiriyor. Bütün bu olumsuz-

lukların doğrudan muhatabı olan milyonlarca öğrenci geleceğe dair büyük bir umutsuzluk taşımaktadır. Sermaye düzeninden kaynaklanan geleceksizlik tehdidi bugün geniş kesimler tarafından yakıcı bir biçimde hissedilmektedir.

Bu düzen bizlere gericiilik, krizler ve savaşlar dışında bir dünya vaat etmiyor. Ancak bizler alternatifsiz değiliz. Bizi bu dünyaya mahkûm etmeye çalışan düzene karşı “başka bir dünya mümkün!” diyerek, sınıfsız, sömürsüz, savaşsız bir dünya kurmak için, yani sosyalizm için mücadele etmeliyiz. Bizim geleceğimiz köhnemiş kapitalist dünyada değil insanlığa gerçek bir gelecek vaat eden sosyalizmdir.

(LİSELİLERİN SESİ’NİN KASIM 2017 TARİHLİ SAYISINDAN ALINMIŞTIR...)

Sosyalist Ekim Devrimi 100. yılında...

Özgürlük devrimde, gelecek sosyalizmde!

Emperyalizm bütün dünyayı bir yıkıma sürüklemeye devam ediyor. 100 yıl önce gerçekleşen Sosyalist Ekim Devrimi bizlere yürünmesi gereken yolu gösteriyor. İnsanlığın önünde engele dönüşen bu barbarlığa karşı Yeni Ekimlerin bayrağını yükseltme zamanıdır.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 20. yüzyıla damgasını vuran büyük bir tarihsel olaydır. İşçi sınıfının burjuvazi karşısındaki keskin zaferidir. İşçi sınıfının sadece Rusya sınırlarında değil, tüm dünyada iktidarı alabileceğinin, üretkenlerin yönetebileceğinin kanıtıdır. Emegün tutsaklığının sonlandırıldığı ve özgürleştiği, sosyalizmin insanlığa altın geleceğini sunduğu bir tarihsel deneyimdir.

Proleter devrimler çağı Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile başlar. Üretici güçler üzerindeki özel mülkiyetin ve sömürü ilişkisinin sonlandırılması bu devrimin temelli farklarından biridir. 17-19. yüzyıl arası döneme burjuva devrimler damgasını vurmuştu. 1789'da Fransız Devrimi, burjuvazinin feodalizme karşı zaferiydi. 1848-49 devrimlerinin de arasında bulunduğu bir devrimler süreci ile gerçekleşmişti. 1871 Paris Komünü ve 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi ile bu dönem kapanmıştır. Ekim Devrimi bu anlamda "proleter devrimler çağı"nın başlangıcıdır. Eski çağlardan kesin bir kopuştur.

1917'de Lenin "Dün erkendi, yarın geç" dediğinde tarihin çarkı dönüyordu. Kapitalist dünyanın onulmaz çelişkileri alabildiğine yoğunlaşmıştı. İşçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçilerin rol oynadığı bir devrim gerçekleşti. Emekçiler kendi geleceklerini ellerine almak için savaştılar. Zenginlerin savaşında bir figüran olarak değil, kendi savaşlarında gelecek-

leri için mücadele ettiler. İşçi ayaklanmaları ile birlikte patronlar sınıfı korkarak geri çekildi. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte işçi sınıfı önderliğinde emekçiler, egemen bir güç olarak tarih sahnesinde öne çıktılar.

Halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sında bugün bile hâlâ aşılamayan yeniliklere gidildi. Bankalar kamulaştırıldı ve banka hesapları hazineye aktarıldı. Fabrikaların denetimi Sovyetler eliyle işçilere geçti. Asgari ücrete zam yapıldı, günlük çalışma süresi 8 saate indirildi. Çarlık Rusya'nın dış borçları reddedildi. Ülkenin tüm doğal kaynakları millileştirildi. İdam cezası kaldırıldı. Laik bir sistem kuruldu. Din ve inanç özgürlüğü sağlandı. Kadınlara seçme ve seçilme hakkı verildi. Medeni kanun kabul edildi, nikah ve boşanma hakkı yasallaştı. Unvanlar kaldırıldı ve yasalar önünde eşitlik sağlandı. Kilise-egitim ilişkisine son verildi ve çocuk işçi çalıştırılması yasaklandı. İsteyen ulusa ayrılma hakkı sağlandı. Emperyalist savaşa son verildi. Tüm insanlar sosyal güvenceye kavuştu. Eğitim ücretsiz ve mecburi hale getirildi.

Bugün bizlere parayla satılan birçok insani hak 100 yıl önce SSCB'de ücretsiz ve kamu hizmeti idi. Yani tüm üretim ve zenginlik bir avuç asalağın çıkarına göre değil, insanlığın gelişimi için kullanılıyordu. Sosyalist Ekim Devrimi'nin etkisi yalnızca Rusya sınırlarında kalmadı. Em-

peryalistler Rusya'da yaşanan devrim sürecinden dersler çıkarıyorlardı. Dünya burjuvazisi kurulu kapitalist düzeni gelecekteki yollarla koruyamadığı ve devrimci süreçleri engelleyemediği yerde çıplak faşizme başvurdu. İtalya, Almanya, İspanya, Portekiz, Balkan ülkeleri, Latin Amerika, Japonya faşizmin yükselişine sahne oldu. Ve bu çıplak faşizm karşısında ulusal kurtuluş mücadeleleri ortaya çıktı. Emperyalistlerin bir diğer yöntemi ise bir dizi ekonomik sosyal reformlar gerçekleştirmek oldu. Devrimi önlemek için gerekli bir araç olarak sosyal ve siyasal haklar tanıdı.

Dinci gericiler AKP iktidarı ve sürdürücüsü olduğu kapitalist sistem çürümeye devam ediyor. Emperyalist barbarlığın, faşist baskı ve terörün kol gezdiği günümüzde gelecek olarak sunulan şey; açlık, sefalet, işsizlik oluyor. Özgürlük ise ancak diktatörlerin ve sömürünün özgürlüğüdür.

Emperyalizm bütün dünyayı bir yıkıma sürüklemeye devam ediyor. 100 yıl önce gerçekleşen Sosyalist Ekim Devrimi bizlere yürünmesi gereken yolu gösteriyor. İnsanlığın önünde engele dönüşen bu barbarlığa karşı Yeni Ekimlerin bayrağını yükseltme zamanıdır.

Özgürlük devrimde, gelecek sosyalizmdir!

(GELECEĞİN SESİ'NİN KASIM 2017 TARİHLİ SAYISINDAN ALINMIŞTIR...)

Üniversiteye giriş sınavı yine değişti

Üniversiteye giriş sınavındaki değişikliklerle devreye sokulan Yükseköğretim Kurumları Sınavı (YKS) yine değiştirildi. Sınav tarihlerini duyuran YÖK, YKS'de yapılan son düzenlemeye dair açıklama yaptı.

Tek günde iki oturum halinde yapılacak açıklanan sınavın iki günde yapılmasına karar verildiği duyuruldu. Buna göre ilk oturum, Temel Yeterlilik Testi (TYT) 23 Haziran Cumartesi günü yapılacak.

Ayrıca, temel Türkçe ve Matematik bilgisinin test edileceği duyurulan TYT'ye Fen ve Sosyal Bilimleri bölümlerinin eklenmesine karar verildi. YÖK tarafından yapılan açıklamada, bu değişikliğin "Diğer derslerin kazanımlarının ihmal edilme sonucunu doğurabileceği endişesi" gerekçesiyle yapıldığı ifade edildi. Böylece TYT, 40'ar soru Türkçe ve Matematik testinin yanı sıra 20'şer soru Sosyal (coğrafya, din kültürü ve ahlak bilgisi, felsefe, tarih) ve Fen Bilimleri (biyoloji, fizik, kimya) testinden oluşacak. 120 sorudan oluşacak TYT için 135 dakikalık süre verileceği belirtildi.

YKS'nin ikinci oturumunun ise 24 Haziran Pazar günü yapılacağı açıklanırken, aynı gün dil sınavlarının da yapılacağı duyuruldu.

Küçükçekmece DLB'den belgesel gösterimi

Küçükçekmece'de Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle belgesel gösterimi için bir araya geldi.

DLB'liler "Sıradan Faşizm" adlı belgeseli hep birlikte izlediler.

Sovyet yapımı "Sıradan Faşizm" adlı belgeselde 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Sovyetler Birliği'nin, Hitler faşizmini nasıl yenilgiye uğrattığı, faşizmin nasıl vahşi bir boyut aldığı ve daha ileri boyutları ele yer alıyor.

İşte, evde, sokakta kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye!

Yaşamak için sosyalizm!

Yeni bir 25 Kasım'ı iş yerinde, evde, sokakta her geçen gün tırmanan kadına yönelik şiddet ile karşıyoruz. Sadece ülkemizde değil, bulunduğumuz coğrafyada ve dünya ölçeğinde, yükselen gerici ile birlikte, kadınların üzerindeki baskı artıyor, şiddet farklı açılardan kendini gösteriyor. "Modern" dünyanın başkentlerinde kadınlar sokak ortasında katledilirken, Ortadoğu'da halen gericiğin kuşatması altında yaşamaya devam ediyorlar.

Bugün ülkemizde bir yandan iş yerlerinde baskı, taciz, mobbing artıyor, öbür yandan kadın cinayetleri ve çocuk istismarı tırmanıyor. Her gün basına yansıyan haberler dahi çocuk tacizi vakalarının ür-kütücü boyutlara vardığını gösteriyor.

Kapitalizmin aşırı kâr hırsı işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını gün be gün çekilmez hale getirirken, AKP iktidarının kendi gerici çizgisini topluma dayatma ve aynı zamanda toplumu denetim altına alma temelinde hayata geçirdiği uygulamaları da kadına yönelik şiddeti körüklüyor. Baskı ve şiddetle birlikte toplumsal çürümeye ve yozlaşma kadınlar üzerinde yıkıcı sonuçlar doğuruyor.

Bugün iş yerlerinde kadın işçiler üzerinde uygulanan taciz ve mobbing uygulamaları da bu gelişmelerden bağımsız değil. Çalışma koşulları ağırlaşıyor, taciz-mobbing artıyor. Nasıl ki AKP, toplum ölçeğinde kadınların yok sayılmasını ve aşağılanmasını normalleştirmeye çalışıyorsa, iş yerlerinde de kadının cinsel kimliğine dönük baskı ve tacizler kanık satılmaya çalışılıyor. Çalışma düzeninde baskı, şiddet ve yıldırma olarak tanımla-

nan mobbing, ağırlıklı olarak kadın işçiler üzerinde, aynı zamanda cinsel kimliğe dönük söylem ve tutumlarla uygulanıyor. Son yıllarda Kastaş, Migros, Manisa ECA, Remaks ve son olarak Gemlik Yazaki'de ortaya konulan direnişler ve yarattığı etkiler, kadın işçiler üzerindeki baskı ve mobbingin boyutlarını göstermenin yanı sıra, kadınlara dönük politikalara karşı sınıfın mücadele etme isteği ve eğilimini gösteriyor.

Keza, gerçekleşen kadın cinayetleri, her gün basına yansıyan şiddet haberleri, dahası dinci gerici eliyle beslenen çocuk istismarının tırmanması, OHAL'e dayanarak baskının artırılması, AKP iktidarının söylemde ve pratikte kadını yok saymaya dönük politikaları kadın işçi ve emekçilerde tepkiyi ve öfkeyi arttırıyor.

Mücadele tarihimiz, işçi ve emekçilere sermayeye karşı verilen mücadelede izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Nasıl ki 25 Kasım 1960'da Dominik Cumhuriyeti'nde katledilen Mirabel Kardeşler devletin baskı ve şiddeti karşısında direnme ve mücadele etme iradesini ifade ediyorsa, Ekim Devrimi de iktidar mücadelesinde kadın işçilerin oynadığı rolü ve onların eşsiz deneyimini gösteriyor. Kadınların ikinci sınıf olarak görüldüğü, baskı ve gericiğin hüküm sürdüğü Çarlık Rusya'sında, toplumun küçük bir kısmını oluşturan işçi sınıfının ve kadın işçilerin, kapitalist sömürünün bir parçası olarak iş yerlerinde cinsel baskı ve şiddete karşı gerçekleştirdikleri grevler söz konusudur. Keza, sınıf kardeşleriyle omuz omuza gerçekleştirdikleri Ekim Devrimi'nin ardından kurulan sovyet toplumunda

kadın üzerindeki baskı ve şiddeti meşrulaştıran yasalar tek kalemde ortadan kaldırılırken, kadına yönelik şiddetin bin yıllardır dayandığı ataerkil kültür ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütülmüştür. Ekim Devrimi kadına yönelik şiddetin onu doğuran maddi koşulların ortadan kaldırılmasıyla çözülebileceğinin koşullarının yaratılabileceğinin somut örneği olmuştur.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde, işte, evde, sokakta kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz. Ölümlemlerin, katliamların ve barbarlığın hüküm sürdüğü kapitalist düzende, şiddeti ortadan kaldırmak için, onu yaratan koşulların, yani bu düzenin ortadan kaldırılması gerekir diyoruz. Yaşamak için sosyalizm!

Reklamlar silindi, metalik gerçeklik kaldı!

ve sosyal kalkınma amaçlarına ulaşabilmesi için kadınların istihdamının artırılması ve eşit işe eşit ücret imkânının sağlanması şarttır" şeklinde ifade ediliyordu. "Güncellenene" kadar hedefler hayata geçirildi mi, gerçekçi çabalar harcandı mı diye bakarsak elbette iç açıcı bir Türkiye gerçeği ile karşılaşmıyacağız. Ama görülüyor ki kadınlar açısından olumlu olarak ele alınabilecek genelgedeki bazı maddelerin yazılı kalmasına dahi tahammül yok.

2017'nin sonuna gelirken, OHAL'li yaklaşık 1,5 seneyi geride bırakırken genelge "yeni"lendi. Taslağın kararı 22 Mart 2017 tarihinde gerçekleşen 8.

Kadın İstihdamı Ulusal İzleme ve Koordinasyon Kurulu'nda alındı. Güncellenirken vazgeçilen hükümler ise şöyle; "Eşit işe eşit ücret imkanının sağlanması", "iş yaşamının her alanında cinsiyet eşitliği sağlanması, fırsat eşitliğine dönük politikalar üretilmesi", "kadının iş yaşamına paralel bilgilendirme eğitimlerinin yapılması", "şiddet mağduru kadınlara, kadınlara yönelik düzenlenen projelerde öncelik sağlanması", "kayıt dışı çalışmanın da göz önünde bulundurulduğu kadınların çalışma yaşamındaki durumunu daha anlaşılır kılan sistematik istatistiklerin düzenlenmesi", "kadınlara iş yaşamına katılmasının

önünü açacak olan iş yerlerinde kreş açılması".

Tablo çok da şaşırtmıyor. Bu düzen ihtiyacı olunca çalıştırıp, işi bitince evin yolunu gösterenlerin düzeni değil mi? Yeni taslakla kadınlara deniyor ki; sosyo-ekonomik konumunuzun güçlenmesine gerek yok, kadın-erkek eşitliği beklemeyin sağlanmayacaktır, kadın istihdamının artırılması yönlü politikalarımızı geri çekiyoruz, çalışanlarınız-çalışmaya hak kazananlarınız da "eşit işe eşit ücret" hayallerine kapılmasınlar.

Duyduklarımız, gördüklerimiz ve yaşadıklarımız kapitalizmin bellek yenilemesidir, bu düzenin ta kendisidir, reklamlara aldanmayınız! Zaten olan buydu, reklamlar silindi metalik gerçeklik kaldı!

Kadının kapitalist üretim içerisine girmesi veya çıkması, istihdam oranının artması veya azalması patronların ihtiyacına veya sermaye devletinin kadınlara dönük dönemsel politikalarına göre şekilleniyor.

Bir örnek daha bunu kanıtlarcasına devlet erkanı tarafından önümüze seriliyor. 2010 yılında "Kadın İstihdamının Arttırılması ve Fırsat Eşitliğinin Sağlanması" konulu genelge gözden geçirilerek güncellendi. Nedir güncellenmesinin sebebi? Deniyor ki; ülke koşulları ve güncel ihtiyaçlar...

2010'da genelge çıkartılırken amacı, "Kadınların sosyo-ekonomik konumlarının güçlendirilmesi, toplumsal yaşamda kadın erkek eşitliğinin sağlanması, sürdürülebilir ekonomik büyüme

Asya-Pasifik'te "gerilim/işbirliği" ikilemi

ABD Başkanı Donald Trump 11 gün süren Asya-Pasifik gezisi kapsamında Japonya, Güney Kore, Çin, Vietnam ve Filipinler'i ziyaret etti. Trump, Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) ile Güneydoğu Asya Uluslar Birliği (ASEAN) zirvelerine de katıldı. Gezinin süresi ve kapsamı, ABD emperyalizminin Asya-Pasifik bölgesine verdiği önemin göstergesi sayılıyor.

"DÜNYA JANDARMASI" GERİLİYOR

Kapitalist emperyalizmin dünya jandarması ABD, sadece Ortadoğu'da değil Asya-Pasifik'te de güç kaybediyor. Hem bu gerileyişi durdurmak hem de güçlenen Çin'in önünü kesmek gibi üstesinden gelinmesi mümkün olmayan sorunlarla boğuşan Trump yönetimi, birinci yılında "tutarsız"lıkla anılmaya başlandı.

ABD yönetiminin tutarsızlıklarla malul olması, Trump'ın "dengesiz kişiliği"nden çok, dünya jandarmasının içine girdiği gerileme sürecini durdurma konusundaki aczinden kaynaklanıyor. Üst perdeden tehditler savuran Trump, iş icraata geldiğinde duraklamak zorunda kalıyor. Zira mali alanda baş gösteren sorunlar, Amerikan savaş aygıtının istediği ülkeye saldırma lüksünü sınırlamış görünüyor.

Dünyanın en saldırgan gücünün yaşadığı tereddütler, emperyalist işgallerin kabarık faturasını karşılamanın eskisi kadar kolay olmadığına işaret ediyor. Zira ABD'nin hem dış borcu kabarıyor hem bütçesi büyük bir açık veriyor. Süreç, ülke içinde sınıf çatışmalarını şiddetlendirecek yönde ilerlerken, Amerikan halkını maliyeti yüksek savaflara ikna etmek de zorlaşıyor. Üst perdeden tehditler savuran Trump'ın pratikte anlaşma yolları araması, ABD'nin artık genel kabul gören gerileme sürecinin dolaysız sonuçlarından biri kabul ediliyor.

Kapitalizmin 'eşitsiz gelişim yasası'na uygun olarak ABD'nin gerileme sürecine

girmesi, buna karşın Çin, Rusya gibi yeni güçlerin öne çıkmaya başlaması, Trump yönetiminin temel açmazıdır. Zira 'olağan' koşullarda süreci durdurmak olası görünmüyor. Geriye ABD savaş makinesinin sahaya sürülmesi kalıyor, bu ise verili koşullarda kolay göze alınabilecek bir seçenek değil. Halen esas rakipleri olan Çin-Rusya ikilisiyle karşı karşıya gelmekten çekinen ABD, Kuzey Kore ve İran gibi ülkeleri sıkıştırarak süreci etkilemeye çalışıyor. Oysa bu saatten sonra bu tehditlere/şantajlara ne Kuzey Kore ne İran prim veriyor.

HEM ÇATIŞMA HEM İŞBİRLİĞİ

Emperyalist ABD rejiminin "akıl hocaları", yıllar önce Çin'i "esas düşman" ilan etmişlerdi. Bazıları ABD'nin Çin'le savaşmasının kaçınılmaz olduğunu da savunuyor. Nitekim Asya-Pasifik'teki gerilim Kuzey Kore üzerinden tırmandırılrsa da, esas hedefin Çin olduğu kimse için bir sır değil. ABD savaş aygıtı halen dünyanın en tehlikeli, en yıkıcı gücü olsa da, Çin gibi

dev bir güçle savaşmaya hevesli olduğu söylenemez. Irak hezimetinden sonra ordusunu doğrudan savaşa sürmekten uzak duran ABD, artık Kuzey Kore, İran gibi hasımlarıyla bile anlaşmanın yollarını aramak zorunda kalıyor.

Yakın zamanda gerçekleştirilen Komünist Partisi Kongresi'nde hedefleri büyüyen Çin ekonomik, mali, ticari, askeri ve diğer alanlarda yeni hamleler yapmaya hazırlandığını ilan etti. Çatışmacı dilden uzak duran Çin yönetimi, ABD dahil batılı emperyalistlerle işbirliğini geliştirmeye çalışıyor.

Çin'in "eşitler arası işbirliği"ni esas alan politikası, fiilen ABD hegemonyasının altını oyuyor. Buna rağmen ABD de Çin'le yeni anlaşmalara imza atmak durumunda kalıyor. Nitekim Çin'i ziyaret eden Trump'ın da birçok yeni anlaşmaya imza attığı belirtildi. Bir kısmı bağlayıcı olmasa da, pek çok anlaşmaya imza atan Çin'le ABD, "gerilim/işbirliği" ikilemine dayalı politikayı sürdürüyorlar.

Trump'la görüşen Çin lideri Şi Cin-

ping, iki ülkenin çıkarlarının giderek örtüşüğünü söylese de, taraflar arası çatışma ihtimal dışı değil. Zira ABD'nin hegemon güç konumunu koruyabilmek için savaş aygıtını sahaya sürmesi ihtimal dahilindedir. Pentagon'un uzayda askeri üs kurma hazırlığı yaptığına dair haberler, kapitalist emperyalizmin insan soyunun geleceğini tehdit eden bir savaşın fitilini ateşleyebileceğini gözler önüne seriyor.

YA TAVİZ YA ÇATIŞMA...

Beyaz Saray'ın efendisi olduğu ilk günlerde Trump, küstahça açıklamalarla Çin'e saldırıyordu. Tehditlere sakin ancak kararlı yanıtlar veren Çin, istifini bozmadan yoluna devam etti. Taviz veren ABD oldu. Çin'le yapılan anlaşmalar, en azından şimdilik tehditlerin geri çekilmesini zorunlu kılıyor. Bu durumun tersine dönmesi de olasıdır.

Asya-Pasifik bölgesinin Japonya, Güney Kore gibi önde gelen devletleri, Çin'in hızlı gelişiminden endişeli görünüyor. Bu devletlerin Çin'e karşı ABD'ye daha da angaje olma eğilimleri, çatışma riskini arttıran faktörlerden biridir. Buna karşın gelişen, güçlenen, özgüveni artan Çin, verili koşullarda çatışmadan uzak duruyor.

Çin'in politikası çatışmaya girmeden, eşitler arası ilişki temelinde ABD ile işbirliğini geliştirmeyi esas alıyor. ABD'nin "eşitler arası ilişki" tezini kabul etmesi, en azından Çin'le ilişkilerinde hegemon güç olma tutumunu terk etmesi anlamına geliyor. Bu ise, emperyalist sistemin anlayışına göre taviz vermek anlamına geliyor. Nitekim Çin söz konusu olduğunda ABD halen taviz veren konumundadır.

Görünen o ki, Asya-Pasifik'teki gerilimin seyri, dünyadaki güç dengelerini dolaysız şekilde etkileyecek. Bu koşullarda ABD ya durumu kabullenip taviz vermeye devam edecek, ya süreci tersine çevirmek için savaş aygıtını sahaya sürecektir.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı Stuttgart'ta selamlandı

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), Almanya'nın Stuttgart kentinde Ekim Devrimi'nin 100. yılıyla ilgili toplantı düzenledi.

Değişik fabrikalarda çalışan işçilerin katılımıyla yapılan toplantıda Ekim Devrimi'nin tarihsel önemi ve güncel mücadele bakımından taşıdığı anlam tartışıldı.

Ekim Devrimi ve devrimci mücadelede yitirilenlerin anısına saygı duruşuyla başlayan toplantı, bu büyük devrimi ortaya çıkaran koşullar ve bu koşulları devrimin zaferi için kullanan

Bolşevik Parti'nin başarısına vurgu yapan sinevizyonun gösterimiyle sürdürüldü. Ardından BİR-KAR adına sunum yapıldı.

Sunumda, Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamı ve başarısının arkasında yatan sınıfsal çizgiye özel olarak dikkat çekilerek, devrimlerin büyük bir emeğin, fedakarlığın, yaratıcılığın, hedefe kilitlenmenin ve bütün bunları tamamlayan çok yönlü bir kavga sürecinin ürünü olarak gerçekleştiği vurgulandı. Başarının anahtarının devrimlerin temel ve öncü güçlerinin devrim davasına kazanılmasından geçtiği, Ekim Devri-

mi'nin deneyimleri üzerinden ortaya konuldu.

Ekim Devrimi'nin başlattığı davayı tamamlamanın önemine yapılan vurguyla sona eren sunumun ardından katılımcılar düşüncelerini paylaşarak sorularını sordular.

Bu bölümde, Ekim Devrimi'nin somut başarılarını çok daha somut ve yaygın olarak tanıtmaya, propaganda etme önerisi geldi. Bir başka görüş ise Ekim Devrimi kutlamalarının sosyalizmin tarihsel sorunlarının da tartışılmasına vesile yapılması ve, bu toplantıda sorunun bu yanının zayıf kaldığı eleştirisi oldu.

El Suud krallığı savaş kışkırtıcılığından medet umuyor

El Suud-ABD-İsrail üçlüsü, İran'la Hizbullah'a düşmanlık konusunda hemfikirler. Bir kaşık suda boğma isteği/histerisi her üçü için de geçerlidir. Bu saldırgan ittifakın sorunu, hiçbirinin verili koşullarda doğrudan saldıran taraf olmaya hevesli olmamasıdır.

Ortaçağ kalıntısı şeriatçı Suudi Arabistan rejimi, Suriye'de yaşadığı ağır hezimet ve Yemen halkına karşı giriştiği vahşi savaştan istediği sonuçları alamayınca çatırdamaya başladı. Yaşanan fiyaskolar, saldırgan/yayılmacı dış politikaya karşı olanların sesini yükseltmesine neden olunca, Kral Salman'ın oğlu Muhammed bin Salman, El Suud tarihinde görülmemiş bir tasfiye hareketi başlattı.

Bakanları, prensleri, medya patronlarını, dolar milyarderi iş adamlarını hedef alan bin Salman, aynı anda El Suud'un kuklası olan Lübnan Başbakanı Saad el Hariri'yi hem istifa ettirdi hem Hizbullah'a saldırttı hem de rehin aldı. Histerik açıklamalarıyla maruf bin Salman, haddini aşarak İran'ı bile tehdit etmeye başladı. Muhteris prensin bu tez canlı icraatları güç gösterisi gibi algılanmaya müsait olsa da, kendi eliyle mezarını kazacağı bir seremoniye de dönüşebilir.

PRENSİN HİSTERİSİ VE EL SUUD'UN GÜCÜ

Muhteris prensin krallık ailesinin rakip ya da muhalif kesimleri ile bazı önde gelen dolar milyarderlerine karşı giriştiği mali/siyasi saldırı ilk aşamada başarıya ulaşmış görünüyor. Yine de bunun mutlak başarı olduğunu söylemek için erken. Dış politikadaki icraatları ise, hırstan gözleri körelmiş bir zorbanın kendinden geçmiş olmasıyla izah edilebilir ancak.

Suriye hezimetinden sonra Katar'a

yüklenen El Suud, Körfez şeyhleri arasındaki birliği dinamitledi. Dünyanın en yoksul birkaç ülkesinden biri olan Yemen'e karşı giriştiği vahşi savaş ise 3. yılını tamamlamak üzereyken El Suud, Husilerin başkent Riyad'ı hedefini bulan bir füze ile vurmalarıyla sarsıldı. Yoksul Yemen halkının direnişi karşısında aceze düşen bu rejimin, Riyad'a atılan füzeden sorumlu tuttuğu Hizbullah ve İran'a tehditler savurması gülünçtür.

Muhteris genç prensin İran'la Hizbullah'a ölümcül bir kin beslediği kesin. Elinden gelse Hizbullah'ı da İran'ı da bir kaşık suda boğardı. Ancak gözü dönmüş prenslerin ihtirası ile savaş kazanmak farklı şeylerdir. İçeride rejim krizi ile boğuşurken, saplandığı "Yemen bataklığı"ndan nasıl çıkacağını bilmezken, görev başında olan bir ülkenin başbakanını rehin alarak uluslararası bir skandala imza atmışken, ne Hizbullah'a ne İran'a saldırabilir. Verili koşullarda böyle bir şey yapması için eceline susamış olması gerekiyor. Bundan dolayı Lübnanlı işçileri sınır dışı etmek ve mali yaptırımlar uygulamaktan söz ediyorlar.

TEK DAYANAĞI ABD EMPERYALİZMİ

El Suud rejiminin "tek adamı" olmaya çalışan bin Salman'ın bütün icraatları, ABD Başkanı Donald Trump'a kendini kanıtlama noktasında odaklanıyor. Hizbullah'la İran'a karşı haddini aşan bir dil kullanmasının esas amacı da Washington'a,

(tabi bir de Tel Aviv'e) masaj vermektir. ABD emperyalizminin himayesi olmadan hareket edemeyen muhteris prens, bunun için kısa süre önce Trump'la 350 milyar dolarlık bir silah alımı anlaşmasına imza atmıştı.

İç politikada yapılan bazı göstermelik değişiklikler de, ABD ile diğer batılı emperyalistlerin gözüne "reformcu" görünme çabasından başka bir şey değil. Kadınların araba kullanması, eşleriyle maç izleyebilmeleri, Mekke ile Medine dışındaki şehirlerde katı şeriat kurallarını esnetme gibi "reformlar" gerçekleştireceğini söyleyen bin Salman, vahhabiliğin ürettiği bataklık olan Suudi Arabistan'ın kanlı imajını değiştirmeye çalışıyor. Bu arada kısa süre önce Moskova'yı ziyaret eden bin Salman, Washington'a, "beni himaye edin yoksa Rusya'ya yavaşırım" mesajı vermeye de çalıştı. Yani attığı her adım, son tahlilde ABD'ye yaranma politikasına endekslidir.

KİM KİMİN İÇİN SAVAŞACAK?

El Suud-ABD-İsrail üçlüsü, İran'la Hizbullah'a düşmanlık konusunda hemfikirler. Bir kaşık suda boğma isteği/histerisi her üçü için de geçerlidir. Bu saldırgan ittifakın sorunu, hiçbirinin verili koşullarda doğrudan saldıran taraf olmaya hevesli olmamasıdır. Muhteris prensin fiilen savaşa girmesi olası görünmüyor. Ne askeri ne coğrafi koşullar buna müsait ne de bir savaşı başlatabilecek cürettedir. Olası bir

saldırı için en yakın aday İsrail'dir. Ancak Hizbullah'ın gücünden çekinen siyonist şefler, buna pek hevesli görünmüyorlar. Yapabilselerdi, El Suud'un hatırı için değil, kendileri için yaparlardı. Oysa Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, yakın zamanda yaptığı bir konuşmada, İsrail'in böyle bir ahmaklığa kalkışması durumunda kendi sonunu hazırlayacağını ilan etmişti. Hal böyleyken siyonistlerin El Suud'un hatırı için Hizbullah ya da İran'a saldırmaları olasılığı çok düşüktür.

Bu durumda El Suud da İsrail de ancak Beyaz Saray'dan emir alırlarsa savaş ilan edebilirler. Böyle bir risk olmakla birlikte, Trump yönetiminin İran'a savaş açabileceğine dair emareler halen çok zayıftır. Zira böyle bir savaşa Rusya ile Çin'in de İran lehine dahil olmaları şaşırtıcı olmaz. Bundan dolayı ABD halen bu seçenekten uzak duruyor. Dahası ABD ile işbirlikçilerinin böyle bir saldırıya girişmeleri durumunda kazanacaklarının garantisi de bulunmuyor. Geriye cihatçı terör örgütlerini kullanma seçeneği kalıyor ki, bu iğrenç "vekalet savaşı" Suriye'de fiyaskoyla sonuçlandı.

BÜYÜK SERVET TRANSFERİ...

"Rüşvetle mücadele" adı altında hem kendisine muhalif krallık ailesi mensuplarının hem bazı zenginlerin servetlerini gasp eden bin Salman'ın, 800 milyar dolara el koyduğu belirtiliyor. Dolar milyarderleri listesinin bizzat CIA tarafından verildiğine, el konan paranın ise ABD'ye transfer edileceğine dair spekülasyonlar da var.

Geçen aylarda Körfez şeyhlerine seslenen Trump'ın, "sizi korumamızı istiyorsanız, bunun bedelini ödemelisiniz" şeklinde sözler sarf ettiği hatırlanırsa, servet transferi iddialarının temelsiz olmadığı anlaşılır. Batılı emperyalistlerin, bir Amerikalı olan Lübnan başbakanının rehin alınmasına kayda değer bir tepki vermeleri, muhteris prensin arkasında durmalarıyla izah edilebilir ancak. Bu tutum, emperyalistlerin gasp edilen yüz milyarlarca dolarlık servetten alacakları payı bekledikleri izlenimi yaratıyor.

Petro-dolar ile cihatçı katilleri savaşa sürmek mümkün, ancak ABD'nin salt bu servet transferi için savaşa girmesi en azından şimdilik düşük bir ihtimaldir. Bununla birlikte ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık uşakları olan vahhabi El Suud ile siyonist İsrail'in varlığı, Ortadoğu halkları için tehdit oluşturmaya devam ediyor...

**Komünist işçi Alaattin Karadağ
devrim ve sosyalizm
mücadelemizde yaşıyor!**

